

Krajem svatého Antonínka

Cena 20 Kč

ČASOPIS OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

LEDEN - ÚNOR 2011

VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM • HLUK • BLATNIČKA
• BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA • MALÁ VRBKA
• JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA • VÁPENKY

20

VE VÍRU TANCE

Školní ples v Blatnici pod Svatým Antonínkem

Foto: 2x Filip Fojtík

Školní ples v Ostrožské Nové Vsi

Foto: Filip Fojtík

Rodičovský ples v Kuželově

Foto: Klára Kostelanská

Ples SRPŠ v Uherském Ostrohu

Foto: Lenka Fojtíková

Rodičovský ples v Ostrožské Lhotě

Foto: Štěpán Mitáček

Ples SRPŠ v Uherském Ostrohu

Foto: Lenka Fojtíková

Milí čtenáři,

dožívá se vám do rukou jubilejní, dvacáté číslo časopisu *Krajem svatého Antonínka*. Tentokrát by se dalo říct, že je ve víru tance. Plesová sezona byla výjimečně hodně dlouhá.

Když jsem sledovala, kolik plesů se v jednotlivých obcích koná, nestačila jsem se divit. Určitě je potěšitelné, že se našly tisíce lidí, kteří se na ně přišli pobavit. Obdiv ale patří také stovkám dobrovolníků ochotných obvykle bezplatně zábavu připravit.

Stále kolem sebe slyším, jak lidé nemají zájem o veřejné dění, že každý sedí doma u počítače či televize a na setkávání se s druhými není čas. Podle návštěvnosti plesů to ale se společenským životem v našich vesnicích rozhodně není tak zlé, jak by se mohlo na první pohled zdát. V březnovém čísle časopisu se ale samozřejmě nedočtete jen o plesání. Spolu s ostatními redaktory jsme se opět snažili obsah sestavit tak, aby si v něm něco zajímavého našli mladí, i ti dříve narození. Nechybí proto tradice, kdy jsme se podívali, jak Velikonoce slavili naši předkové a jak se slaví dnes. Příběh talentovaného plavce Jana Malúše z Uherského Ostrohu nezasvěceným odkryje, jak těžká je cesta k medailím. Vyšívání Pavla Štefky, který při práci využívá programování přes počítač, zase odhalí, jak se kroje vyšívají ve třetím tisíciletí. Doba se holt zrychlila a náročnou ruční práci dnes nikdo nezaplatí.

Nezapomněli jsme ani na sportovní zpravodajství a informace z Místní akční skupiny Horňácko, Ostrožsko. Informací je spousta, tak věřím, že si každý přijde na své.

Přeji pěkné počtení a těším se s vámi na setkání na některé z mnoha akcí, které v našem kraji opět budou.

Lenka Fojtíková

Louka, Nová Lhota, Kuželov
4 Zápisy do prvních tříd

Hrubá Vrbka
7, 8 Loučení s Lubošem Holým

Velikonoce
8, 9, 10 Velikonoce dříve a dnes

Profese
12, 13 O počítačovém vyšívání s Pavlem Štefkou

Tradice
15 Hlučané zbrojí na Jízdu králů

Talent
16, 17 Plavec Jan Malúš z Uherského Ostrohu

Řemeslníci
20, 21 Povídání s keramiky z Uherského Ostrohu

Nová Lhota
22 Indiáni na Vápenkách

Zpravodajství
23, 24, 25 Novinky z Ostrožské Lhoty

Ostrožská Nová Ves
28 Jubilant

Sport
29, 30, 32 Za Hluk hrají fotbalisté z Barmy

Ostrožsko-Horňácko
33 - 38 Zpravodaj MAS

Krajem svatého Antonínka, regionální periodikum, povoleno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 18131, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uherský Ostroh, PSČ 687 24 • **Redakce:** Lenka Fojtíková (fojtikova-l@seznam.cz, tel. 777 331 582 a 774 831 582), Radek Bartoniček, Antonín Vrba, Stanislav Dufka • **Jazyková úprava:** Mgr. Zdeňka Pokorná • **e-mail:** mikroregion@ostrozsko.cz, www.ostrozsko.cz, cena výtisku 20 Kč • **Design, grafické zpracování:** Grafické studio Joker, Uherské Hradiště • **Tisk:** Joker, s. r. o., Masarykovo nám. 35, Uherské Hradiště, tel. 572 551 155. • **Foto na titulní straně:** Král letošní Jízdy králů Přemek Polách (Foto: Lenka Fojtíková)

Uzávěrka pro posílání příspěvků do dalšího čísla: 15. duben 2011

Budoucí školáčky šli k zápisu do prvních tříd

Počátek roku patřil zápisům dětí do prvních tříd. Velké školy se už roky předbíhají, jak by udělaly zápis zajímavější, aby rodiče přivedli zapsat své potomky právě k nim. Jiná situace je v malých obcích, kde není z čeho vybírat, a dospělí jsou rádi, že v jejich vesničce škola vůbec je.

Zamířili jsme se proto podívat, jak to při zápisu vypadalo v Nové Lhotě, Kuželově a Louce. Ve všech třech jmenovaných školách byl scénář téměř totožný. Na děti a jejich rodiče čekaly milé a usměvavé učitelky. Jejich úkolem bylo, aby během pár minut zjistily, jestli jsou děti na školní docházku zralé.

„Ptáme se, jestli ví, jak se jmenují, kde bydlí a kolik je jim roků. Děti by měly umět rozpoznávat barvy, základní geometrické tvary jako je obdelník, čtverec, kruh a trojúhelník. Také se vždy ptáme, jestli umí nějakou básničku nebo písničku. Při zápisu dále namalují postavu. Potom se hlavně sleduje, jestli umí samostatně pracovat a pořad se neobrací na maminku,“ uvedla učitelka Základní školy v Nové Lhotě Šárka Hlahůlková. „Měly by se také umět orientovat v prostoru, rozpoznat, kde je vpravo, vlevo, nahoře, dole a napočítat do pěti až deseti,“ připomněla učitelka Martina Sečková v Kuželově. Po absolvování kolečka po jednotlivých stanicích dostaly děti ve všech navštívených školách drobné dárky

a sladkosti. Zatímco v Louce přišlo k zápisu patnáct budoucích prvňáčků, v Nové Lhotě a Kuželově pouze pět.

Co se týče celkového počtu žáků ve škole, je na tom nejhůře Nová Lhota a Louka. „Když jsem zde před třiatřiceti lety začínal, bylo v pěti ročnících sto osm dětí. Dnes jich je jen šestatřicet. To je také důvod, proč jsme museli spojit první a třetí třídu a druhou a čtvrtou třídu,“ informoval o stavu ředitel Základní školy v Louce Antonín Mička.

Ještě hůř je na tom Nová Lhota. V současné době se zde učí jen osmnáct dětí. „Vloni jsme první třídu ani neotvírali. Dvě učitelky učily ve dvou spojených třídách. V jedné byli druháci a čtvrtáci a v druhé třetáci s jediným páťákem. „Pokud nedojde k nějaké změně, tak se nám v příštím školním roce zvýší počet na jednadvacet žáků,“ upozornila Jana Rumíšková, ředitelka Základní a mateřské školy v Nové Lhotě.

Výhled do budoucna ale není nijak nadějný. Děti se zde prostě už delší dobu příliš nerodí. Lidé se kvůli práci stěhují do měst. „Když jsem chodil do školy, tak nás bývalo i pětadvacet děček ve třídě. Byl tu přítom nižší i vyšší stupeň,“ připomněl dobu svého dětství třicetiletý Jan Lukšík, který k zápisu přivedl syna Honzika. „Jsem ráda, že tady škola zatím je.

Máme miminko a nedovedu si představit, že by Davídek musel

někam do první třídy dojždět,“ řekla maminka Marie Nagyová. „Budoucí dva roky bude dětí dost. Potom jich ale zřejmě zase ubude. Uvidíme, co bude dál. Obec zatím náklady na provoz i mzdy pedagogů dotuje,“ uvedl starosta Nové Lhoty František Okénka.

V minulosti zde přitom byla situace úplně jiná. „Do školy chodilo i okolo dvě stě čtyřiceti dětí a ve třídách se učilo osmdvacet, třicet žáků. Byly to krásné časy. Škola měla velmi dobrou úroveň! Z našich absolventů jsou dnes tři lékaři a spousta inženýrů,“ upozornil Pavel Stáhel, který byl na Lhotkách třiačtyřicet let ředitelem. Podle jeho mínění měly tamní děti jediný handicap, a tím byl dialekt, kterým mluvily doma. Po nástupu do školy pak mnozí školáci nerozuměli zadaným úkolům. „Zkušené učitelky s nimi ale komunikovaly v jednoduchých větách a všechno znovu a znovu vysvětlovaly. Děti, o kterých nám v pedagogicko-psychologické poradně třeba řekli, že jsou zralé na pomocnou školu, nakonec mnohé odmaturovaly,“ připomněl bývalý ředitel. „Nikdy jsem si nemyslel, že jsou Lhotáci hlupí. Já jsem jich měl rád,“ dodal s láskou v hlase bývalý ředitel.

Špatnou výslovnost malých školáků označují za nešvar poslední doby také učitelky z Kuželova. „Rodiče by neměli na své potomky žvatlat, ale více s nimi pěkně mluvit a číst jim. Pokud se vada řeči přesto objeví, měli by co nejdříve vyhledat logopeda. Jakmile se vada u dítěte příliš zažije, jen těžko se pak odstraňuje,“ upozornily učitelky. Řediteli Louky Antonínu Mičkovi se zase moc nelíbí móda, kdy rodiče žádají, aby jejich potomci dostali roční odklad povinné školní docházky. „Některé dítě si odklad zaslouží ale zdaleka ne všichni,“ míní ředitel.

Na malý počet žáků si zatím nestěžují v Kuželově, kde nebylo nutné přistoupit ke slučování tříd, kde se učí děti od první do deváté třídy. Na druhé straně je ale také pravda, že druhý ročník zůstal prázdný. Ani tady ovšem nejsou vyhlídky příliš růžové. „Pokud sledujeme počty v mateřské škole, tak nám malých dětí stále ubývá. Uvidíme, co bude dál,“ dívá se s obavami do budoucna ředitel Martin Dosoudil, který zde do funkce nastoupil teprve se začátkem druhého pololetí školního roku.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Mikroregion Ostrožsko nechyběl na Regiontouru

Počátkem ledna se na brněnském výstavišti uskutečnil veletrh cestovního ruchu Go a Regiontour. Veletrh provedl návštěvníky po turistických zajímavostech České republiky a Slovenska. V pavilonu P okusili atmosféru jednotlivých regionů s jejich typickým folklorem, kuchyní či řemeslnou tradicí.

Na dvacátém ročníku Regiontour nechyběl ani mikroregion Ostrožsko. Stejně jako v minulých letech se zde prezentoval spolu se Slováckem, Valašskem, Kroměřížskem a Zlínskem. „Tato společná prezentace je z ekonomického hlediska zatím jediná možná. Nemáme na to, aby si každá oblast postavila svůj stánek. Je tu prakticky celý bývalý okres Uherské Hradiště. Dva mikroregiony se vždy dělí o jeden pulťák,“ informoval tajemník Regionu Slovácko Josef Hapák.

Podle jeho mínění je tato prezentace regionu velmi důležitá. Po deseti letech už je to hodně poznat podle přílivu turistů. „Před deseti lety nehrozilo, že byste třeba v Uherském Hradišti potkali tolik cykloturistů, kteří odsud míří do Chřibů a Bílých Karpat,“ připomněl Josef Hapák.

S jeho názorem souhlasí i manažerka Mikroregionu Ostrožsko Jana Bujáková. „My jsme prezentaci na veletrzích poznali především v našem ubytovacím zařízení v Informačním centru v Uherském Ostrohu,“ podělila se o zkušenosti manažerka Bujáková. A oč měli návštěvníci největší zájem? „Jednoznačně to byly kapesní kalendářky, které zmizely snad za dvě hodiny. Na odbyt šel i kalendář kulturních

Podle pracovnice Informačního centra v Uherském Ostrohu Adéla Turečková (vpravo) měli návštěvníci Regiontouru největší zájem o kapesní kalendáře

akcí, který je společný pro mikroregion Ostrožsko a Myjavu. Mnozí si také brali různé mapy,“ informovala pracovnice Informačního centra v Uherském Ostrohu Adéla Turečková.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Nad Novou Lhotou vyrostl Ski areál

V druhé polovině ledna byl veřejnosti otevřen nový Ski areál v Nové Lhotě. Nachází se nad obcí ve směru k hranicím se Slovenskem u Šibečnického vrchu. Sjezdovka je dlouhá 550 metrů. Po Filipově je to druhé zimní středisko na Horňácku.

Dolní stanice se nachází v nadmořské výšce 600 metrů a horní stanice v nadmořské výšce 700 metrů. „Je to nejvýše položená sjezdovka v okrese Hodonín. Nad obcí je kopec Čupec, což je nejvyšší vrchol

Jihomoravského kraje,“ připomněl některá fakta starosta obce Antonín Okénka.

Záhy po otevření areálu se mezi lidmi šířily informace, že pokud napadne sníh, tak motoristé ke sjezdovce se svými automobily nevyjedou. Příkrá silnice měla být údajně stále zasypaná závěsemi sněhu.

„To ale není pravda. Samozřejmě že je údržba cesty náročnější na úpravu, pokud padá sníh a je to tam v zatáčce zafoukané. Vždy jsme udělali vše pro to, aby každý vyjel. Když se tam teď lyžovalo, tak všichni, kdo chtěli, vyjeli,“ tvrdil v únoru starosta.

Nového areálu už využily k lyžařskému výcviku školy ze Strážnice, Brna a Trenčína. „Zatím nemáme ubytovací kapacitu, proto bydleli na Vápenkách. Našel se už ale našťastí podnikatel, který chce opravit Bohumínskou chatu, kam by se pak vešel celý autobus turistů,“ prozradil starosta.

Středně těžká sjezdovka je v sezoně přístupná veřejnosti denně od deváté hodiny ranní do osmé hodiny večerní. Vlek má kapacitu až tisíc lyžařů za hodinu. K úpravě terénu slouží zasněžovací děla a rolba. „Za deset jízd dospělí zaplatí sto dvacet korun a děti polovinu,“ informoval vlekář Vlastimil Pomajbík. Muž patří mezi čtveřici pracovníků, která zajišťuje obsluhu novolhotského Ski areálu a získala v zimních měsících práci. Další informace o provozu mohou zájemci sledovat na webových stránkách: www.skinl.eu.

Lenka Fojtíková, Antonín Vrba

Nová Lhota_sjezdovka: Lyžařům se na nové sjezdovce nad Novou Lhotou naskytuje nádherný pohled do údolí

Foto: Antonín Vrba

Loučení s Lubošem Holým v Hrubé Vrbce

Takovou invazi návštěvníků Hrubá Vrbka už dlouho nezažila. První únorovou sobotu se sem na poslední rozloučení s Lubošem Holým sjely stovky lidí ze všech koutů republiky. Zdaleka ne všichni se dostali do evangelického kostelíčku.

Mezi černými smutečními šaty zářily také kroje. Převažovaly mezi nimi ty z Horňácka, ale byl vidět i kyjovský kroj. Všichni přišli vzdát hold vynikajícímu zpěvákovi, folkloristovi a univerzitnímu profesorovi, který se v Hrubé Vrbce před osmdesáti lety narodil. V tamním evangelickém kostelíčku byl také pokřtěn a konfirmován.

Byl jako člen rodiny

„Tatínek pana Holého byl kamarádem mého tatínka. Často k nám do Velké chodívali na besedu. Zнала jsme ho proto od dětství. Je to, jako by odešel někdo blízký z mé rodiny,“ svěřila se třiasmdesátiletá Ludmila Prášková z Velké nad Veličkou. „U nás je to stejné. Naše rodina se také přátelila se strýčkem Ho-

lým. Luboš pro nás byl taková folklorní autorita. Dycky nám radil, když jsme něco nacvičovali. Určitě je to velká ztráta,“ doplnila slova kamarádky osmašedesátiletá Alžběta Janášová z Velké nad Veličkou. Obě ženy nastrosené v krojích se shodly, že hlas a nádherný zpěv Luboše Holého bude jen velmi těžko nahraditelný. „Zatím nevíme o žádném jeho nástupci,“ shodly se ženy.

Jako na vlastní rodinu vzpomíná na Luboše Holého také publicista a filmový režisér Břetislav Rychlík. „Naše rodiny se blízce přátelily. Můj děda a tata Holých byli sokoli. Náš tata byl velký Lubošův kamarád, takže jsme k sobě měli hodně blízko. Jako kdyby to byla moje rodina,“ prozradil Rychlík. Podle jeho mínění odešel jeden z velikánů horňác-

kého zpěvu. Navíc také intelektuál a vynikající vědec.

Luboš nám bude chybět

„Dojímá mě, že měl kořeny v takové malé chaloupce. Maminka byla sice učitelka, ale tatínek jen dělník. Vyrůstal ještě v prostředí vesnice s původním starobylym horňáckým řádem, obklopený zpěvností dědiny vlastní rodiny,“ připomněl režisér.

„Bude nám scházet jeho funkce učitele létání. On nás totiž naučil s písničkou létat. Byla to výuka vznášení se a létání s písní. Sám se vzněs a řekl: „Vznes se a poleť za mnou!“ A muzikanti za ním letěli. Platilo heslo: „Když mě chytíš, můžeš letět dál, když mne nechytíš, přistaň a běž pryč. Byl to zpěvák, za kterým se letělo velmi nesnadno. Když se to

ale dokázalo, tak se dosáhlo nejkrásnějších hodnot. Bude mně chybět, že ubývá zpěváků – učitelů létání,“ svěřil se dlouholetý hudební redaktor Československého rozhlasu v Ostravě a zakládající člen a umělecký vedoucí cimbálové muziky Technik Jan Rokyta.

Podle jeho mínění je dnes příliš brzy mluvit o nějakém nástupci Luboše Holého. Zpíval totiž dlouhých sedmdesát let. Poprvé jeho hlas zazněl v Plickově filmu Věčná píseň. Poslední cédéčko pak vydal vloni při příležitosti osmdesátých narozenin. „Byl to zpěvák, který si v osmdesáti letech neseď před hromadu svých cédéček a neřekl: Takhle jsem zpíval, když mně bylo čtyřicet, padesát, šedesát... On vstal, zdvihl ruku a řekl: „Takhle zpívám

Poslední rozloučení v kostele vedl farář Mojmír Blažek

dneska!“ upozornil v den posledního rozloučení Jan Rokyta.

Pan zpěvák

„Byl to prostě Pan zpěvák. Měl mohutný hlas, který zněl po celé střední Evropě,“ potvrdil Rokyta slova dlouholetý redaktor brněnského rozhlasu Jaromír Nečas. Na otázku, jestli lze Luboše Holého přirovnat na poli folkloru ke Karlu Gottovi, řekl, že Luboš Holý s písněmi žil. Jakmile se narodil,

už je dostával od svých předků. „V tom je ten rozdíl. Píseň, kterou vás naučí někdo konkrétní, někdo živý, ty jsou nejkrásnější a v lidech také zůstávají nejdéle,“ upozornil Rokyta. Poslední rozloučení v Hrubé Vrbce snímala kamera České televize. Záznam bude použit do zhruba půlhodinového medailonu o Luboši Holém, který bude vysílán v pořadu Folklorika.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Po smutečním rozloučení v evangelickém kostele nikdo nespěchal domů

S kamarádem se přišli zpěvem a hudbou rozloučit muzikanti a zpěváci

Kdo byl Luboš Holý

Prof. Luboš Holý se narodil 21. října 1930 v Hrubé Vrbce na Hodonínsku. Byl významný folklorní zpěvák a také vysokoškolský pedagog. Učil na Veterinární a farmaceutické univerzitě v Brně. Jeho zpěvnost vycházela především z kulturní tradice jeho rodného regionu Hornácka. Ovlivnila ho také muzikantská atmosféra nedaleké Strážnice, kde maturoval na gymnáziu. Proslavil se mimo jiné zpěvem v netypickém barytonu, který jej odlišoval od mnoha jiných hornáckých lidových pěvců.

Narodil se v muzikantské rodině jako starší bratr Dušana, který je také známý zpěvák lidových písní. Oba bratři byli od dětství formováni rodinným prostředím. Rodiče v nich uvědoměle pěstovali zájem o místní lido-

vou kulturu. V letech 1950-1954 se uplatnil jako primáš cimbálové muziky Vysoké školy veterinární v Brně, kde studoval, a brněnského Slováckého krúžku. V Brně působil dále

Luboš Holý na Hornáckých slavnostech v roce 2004

v několika dalších souborech. Zřejmě nejvíce je jeho hudební činnost spjata s Brněnským

rozhlasovým orchestrem lidových nástrojů (BROLN), s nímž spolupracoval od jeho založení mnoho let a natočil s ním celou řadu nahrávek. Vystupoval v televizi i rozhlasě. Dlouho-

době zpíval též s ostravskou cimbálovou muzikou Technik. Mezi muzikanty byl znám svým

intuitivním přístupem a strhujícím emocionálním provedením. Poslední album s názvem Rabudeň, rabudeň (2010) vydal vloni u příležitosti osmdesátých narozenin.

Vedle zpěvu se dříve zabýval též tancem. Jeho taneční partnerkou byla Zdeňka Jelínková, která už také nežije.

Luboš Holý působil dlouhé roky na Veterinární a farmaceutické univerzitě v Brně. V roce 1964 získal titul kandidát věd. Dlouhé roky působil jako pedagog na univerzitách na Kubě a Mexiku. Byl ve svém oboru uznávaným odborníkem.

Z jeho četných vědeckých publikací, známých též v zahraničí, lze jmenovat například Biologii rozmnožování skotu (1970). Luboš Holý zemřel po těžké nemoci 23. ledna 2011 v Brně.

Velikonoční vigilie krok za krokem

Velikonoční vigilie je zřejmě nejkrásnější liturgií během roku. Zároveň je také nejdelší. Vždy by měla začínat v noci ve tmě. Tmu prozařuje slavnost světla, která se koná obvykle někde venku před kostelem pod širým nebem. K prvnímu prozáření noci světlem dochází při žehnání ohně. Liturgie dříve trvala až do rána. První červánky a rozbřesk dne ústil do Mrtvýchvstání Krista.

Slavnost světla

Věřící se večer shromáždí venku před kostelem, kde sobotní velikonoční vigilie začíná žehnáním ohně a paškálu.

Při žehnání paškálu se nejdříve žehná kříž. Horizontála a transcendentála vyjadřuje vztah člověka ke světu a Bohu. Kříž je znamením dějin spásy. Kristus nás zachránil, Mesiáš nás spasil. Na paškálu jsou písmena Alfa a Omega, což jsou první a poslední písmena řecké abecedy. Zároveň vyjadřují začátek a konec jakéhokoliv dění v dějinách lidstva. Na paškálu je dále každý rok letopočet od narození Páně. Kněz hřeby přejíždí číslice a říká: „On je Král všech věků, vládne dějinám.“ Hřeby připomínají Kristovy svaté rány. Je jich celkem pět.

Po slavnosti světla vchází věřící s rozžatými svícemi do chrámového prostoru, kde jsou zhasnutá světla. Kněz nese zapálený paškál. Světlo znázorňuje příchod Krista. Rozžaté svíce proměňují tmu. Posláním každého správného člověka je proměňovat tmu ve světlo.

Bohoslužba slova

Při bohoslužbě slova se čtou čtení. Dříve jich byl bezpočet. Pak se ustálila na sedmi starozákonních. Ty mapovaly vždy dějiny spásy. Po každém čtení následuje Žalm, který se někdy váže k čtením. Počet čtení je závislý od způsobů a obyčejů ve farnostech. Nejmenší možný počet jsou ale tři. Při zpěvu Sláva na výsostech Bohu se znovu rozezní zvony. Poté následuje čtení epištoly z Nového zákona, evangelium a kázání. Tím končí bohoslužba slova.

Obřady křtu

Obřady křtu zahájí litanie a vyzývání všech svatých, kam mohou být zahrnuti patroni těch, kdo budou pokřtěni. Poté je žehnání vody s ponořením paškálu třikrát do křestního pramene. Po požehnání vody následují samotné křty katechumenů, kteří se zřikají zla a vyznávají víru. Poté jdou ke křtelnici, kde jsou pokřtěni. Následuje jejich pomazání olejem. To se uděluje dvakrát. Poprvé už o Bílé sobotě ráno. Následuje předání bílého roucha, zapálení svíce od paškálu a obnova křestních slibů pro všechny lid v kostele.

Bohoslužba oběti

Bohoslužba oběti uzavírá celou velikonoční vigilii.

Text a 4x foto: Lenka Fojtíková

Slavení Velikonoc dříve a nyní

Po oslavách fašanku začal čtyřicetidenní půst. Někteří věřící se v této době skutečně postí a snaží se odřeknout si různé věci. Půst se přitom netýká pouze jídla. V této době se dříve nekonaly žádné zábavy. Byl to čas určený k usebrání a modlitbě. Pro křesťany jsou Velikonoce většími svátky než Vánoce. Slaví, že vykupitel Ježíš Kristus po potupné smrti na kříži třetího dne vstal z mrtvých. Půst velmi přísně dodržují členové pravoslavné církve. Během čtyřiceti dnů před Velikonocemi nejí nejen maso, ale ani mléčné výrobky či třeba vejčička. S velikonoční dobou se pojí spousta zvyků. Zatímco některé se udržely dodnes, jiné už upadly v zapomnění.

Smrtná neděle

Čtrnáct dnů před Velikonocemi se slavila Smrtná neděle, kdy se vynášela Morena. Smrtná neděle je dodnes vnímána jako den, kdy se figurína přestrojené ženy, nebo chlapce za panáka na marách či na tyči vynáší ze vsi coby symbol smrti a vítá se jaro. Tělo slámové Moreny se obyčejně u potoka zapalí a korpus se vhodí do vody.

Morena

Foto: Lenka Fojtíková

Květná neděle

O týden později si při Květné neděli věřící připomínají slavný vjezd Ježíše do Jeruzaléma, kdy před něj lidé kladli palmové ratolesti. V kostelech se na Slovácku žehnají větvičky kočiček, zlatý déšť či větvičky břízy. Kočičky si pak věřící zastrkují za křížky nebo svaté obrázky. V rámci úspory času se někde spojuje Květná neděle se Smrtnou.

Květná neděle

Foto: Lenka Fojtíková

Zelený čtvrtek

O Zeleném čtvrtku si věřící připomínají poslední večeři Páně. Dodnes, i v rodinách, kde o této tradici lidé příliš mnoho nevědí, je běžné, že se jí něco zeleného. Především to bývá špenát, nebo si lidé vaří čaje z kopřiv. Dříve se děti pohybovaly více venku, bývaly už v tomto jarním čase na pastvě, kde jedly šťovík či polníček. Zelené se používalo ovšem nejen do žaludku, ale i na pleť. O Zeleném čtvrtku měly tyto rostliny působit s větší silou. Hospodyně pak negativní síly zapuzovaly tlučením metlami, cepy a tlučením v hmoždíři. Před východem slunce se kolem domu bilo cepem, aby byly vyhnány myši ze stodol a komor, krtci ze sadů a luk, aby se zabránilo všemu škodlivému. Posvěceným prutem se v obydlí šlehalo po podlaze a peřinách, aby se vyhnaly blechy a švábi. Pastýř nařezal březové pruty a roznášel je dům od domu. Tyto zvyky se dnes už neudržují. Stále se ale udržuje obchůzka tzv. klepačů a hrkačů.

O Zeleném čtvrtku se totiž říká, že zvony odletěly do Říma, protože až do Vzkříšení utichnou. Jakmile utichnou, vyrazí do ulic hrkači a klepači. Tento zvyk se na Slovácku udržuje snad ve všech obcích.

Velký pátek

Velký pátek je dnes pro většinu lidí běžným pracovním dnem. Dříve tomu tak ale nebylo. V minulosti před východem slunce pospíchala děvčata k potokům a pramenům, kde se omývala velkopáteční vodou, aby byla krásná. Velkopáteční vodou si dívky omývaly i vlasy, aby jim nevypadávaly. Do konviček nabíraly vodu pro nemocné a malé děti. Dokonce se velkopáteční vodou vylévaly i boty, aby byly zdravé nohy a lidé neměli plísň. Z liturgického pohledu ale šlo stejně jako dnes o den největšího ztišení a půst. V tento den se věřící chodí do kostela modlit k Božímu hrobu.

Klepáči

Foto: Filip Fojtík

Křížová cesta

Foto: Lenka Fojtíková

Bílá sobota

Dříve se tradovalo, že by měl mít na Bílou sobotu každý něco nového. Pro děvčata byl obvykle ušitý nový fěrtůšek, anebo aspoň dostala látku. V rodinách bylo hodně dětí, které si v průběhu roku, když chodily do kostela, půjčovaly boty. Na Bílou sobotu byla příležitost pořídit nové boty, aby měl každý vlastní. Často děti obdarovávali kmocháčci, kteří nahrazovali v případě neštěstí nebo úmrtí funkci rodičů. Uhlíky z posvěceného ohně se zase používaly ke značení křížků na lipová polínka, která se pak dávala do pole, aby přinesla hojnou úrodu a chránila pole před živelnými pohromami a neúrodou. Uhlíky se dávaly také za krovy jako ochrana proti blesku, házely se do studny coby prosba za zdravou vodu. Kousek dřeva nebo uhlíku se vkládal

při stavbě nového domu. Dnes věřící v sobotní noci prožívají velikonoční vigílii se svěcením ohně (více na str 8).

Boží hod velikonoční

O Velikonoční neděli věřící slaví Zmrtvýchvstání Krista. Do kostela si mohou přinést pokrmy, které jim kněz požehná. Dříve se před oltář přinášely v bílém plátnu či košíku. Dnes je má obvykle každý u sebe. Z novodobých zvyků se čím dál častěji objevují košty vín, které se konají po ukončení postu. Dříve byl na Štěpána, o faňanku nebo Velikonočních volen stárek. Tato tradice je různá. Dnes je to příležitost, aby se ochutnala nová vína a hodová chasa se, až odchází z této zábavy, dá dohromady a chodí už ráno po svých dívkách. S východem první hvězdičky začíná právo chlapů, kteří dívky šlehají.

Velikonoční pondělí

O Velikonočním pondělí je v Čechách i na Moravě zvykem mrskání a šlehání. Na Slovensku i Valašsku se dívky a ženy polévají vodou a někde dokonce voňavkami. Člověk by se mohl podívat, kde se tato tradice vzala, protože v nedalekém Rakousku a ani v Německu nic podobného neznají. Podle etnografů mělo mít šlehání jakýsi povzbudivý význam a smysl. Říká se, že muži ženy šlehají, aby byly svěží, krásné, pokorné a hodné. Šlehnutím měli muži údajně z žen vyhnat všechnu nedobrotu a zlobu. V minulosti se přitom ve velikonoční době šlehali i sami muži po prstech. A šlehal se především dobytek, aby byl brzy březí a aby bylo zmnoženo to, co tu rodinu živilo, a přinášelo užitek v podobě mléka a tak dále. Zvyk šlehání je možné připodobnit k bičování Krista, i když toto doložené není.

Lenka Fojtíková

NÁBYTEK BOBÍK s.r.o.
HLUK
Boršická 597

- KUCHYNĚ
- LOŽNICE
- DĚTSKÉ POKOJE
- VESTAVNÉ SKŘÍNĚ

Mob.: +420 608 616 474, tel./fax: +420 572 582 588, E-mail: info@nabytek-bobik.cz
www.bobik-nabytek.cz

Výroba nábytku na míru

Neumírající lidový zvyk, který se na Horňácku udržuje pouze v Hrubé Vrbce

O bývalé paní učitelce kuželovské školy Evě Školákové je všeobecně známo, že je chodící kronikou Hrubé Vrbky. Potvrdila to i při svém vzpomínání na vynášení Moreny, což je v obci zvyk, který dlouhá léta patří na Horňácku dětem v Hrubé Vrbce. „Na Morenu si vzpomínám již od mých deseti let. Chodilo nás po dědině pětadvacet až třicet dětí. Už tehdy se nosila. Nikdo nám ani neřekl datum, akorát že se nosí. Jako děcka jsme věděly, že to bude v době, až roztaje sníh, a že bude brzo jaro a s ním i Velikonoce. Morenu nám na Dolním konci vystrojila tetička Anežka Nekardova. Oblečena byla v ženském kroji, v takovém škaredším. Tehdy ženy odhazovaly hodně starý, roztrhaný kroj, který by už stejně nikdo nepoužil. Před házením do potoka jsme ji nevysvlékaly, jak se to dělá nyní. Dneska je to ale tím, že už toho kroje tolik není,“ rozvykládala se hrubovrbecská pamětnice. „Když sem s děckama oblékala Morenu, která byla tenká, tak jsem rubáš rozstříhla na čtyři díly a ten nám sloužil k této akci hned čtyři roky. Ostatní jsme vysvlékli a nosili zpátky. Ale vraťme se zpátky k minulosti. Průvod po dědině vypadal následovně. Na předku průvodu šli silnější chlapi, děvčata Morenu nikdy v té době nenosila a já taky ne. Byla to přednost starších kluků. Postupně jsme byli seřazeni i dle velikosti. Vzadu za námi packovala drobotina. Kdo měl menšího sourozence, tak ho držel za ruku. Ti silnější je nosili na zádech či za krkem. Pochodovali jsme a zpívali tak, že to bylo slyšet z jedné strany na druhou stranu dědiny. A to byl teda pořádný zpěv. Zpívali jsme s vědomím, že nás musí všichni slyšet. Písnička byla do rytmu a neustávající, stále opakující, s prvními hláskami

mi ve slově notně prodlužujícími jako například Mórena, Mórena, za koho umreua, za pana Martina s černýma očima. Budte baby véseu, nové léto néseme, kvítičko, lístičko... to jsme mleli stále do kolečka. Šli jsme kolem dědiny ke kostelu, kolem Ďugového druhou stranou jsme se vraceli zpět na Dolní konec, k místu kterému se říká u spojů, kde se stéká Kuželovka společně s malanským potokem, na okraji dědiny ve směru od Tasova (tak se chodí i nyní, poznámka autora příspěvku). Někde jsme zastavili, nasbírali kamení, kterého bylo dost. Morenu poté hodili do vody a začali kamenovat, až jsme ji zaházeli. Potom jsme už šli akorát domů. Rodiče do toho nebyli vůbec zainteresováni. Byla to čistě záležitost nás dětí. Jedna z uličních akcí, kterých jsme měli v průběhu roku jako děcka hned několik. A ještě k tomu oblečení. Rodiče nás nijak neoblékali, jak to dělají dneska, že některé parádí do krojů. My jsme byli oblečeni jak většinou v každý den. Čistá krojová záležitost to tedy nebyla. Některé děti z chudobnějších rodin, kde nebyly peníze, ale v těch padesátých letech ještě chodily v krojích. Rok od roku

jich ale ubývalo. Myslím si, že se v padesátých letech žilo ve většině rodin obstojně, takže se v kroji už ani nechodilo,“ míní Eva Škodáková.

V sousedním Kuželově ani Malé Vrbce se Morena nevynášela. Nebylo tomu tak ani na jiných místech Horňácka. Na přelomu

padesátých a šedesátých let byla v Hrubé Vrbce pauza. Začalo se modernizovat, mladí se stěhovali do měst. Opravdu to vypadalo, že starý zvyk zanikne. „A já jsem si na to vzpomenu jako na chození o Velikonocích s rapotáčama. Tyto dva zvyky jsem začala organizovat až do mého důchodového věku. Ani nevím, co mě k tomu vedlo. Snad to loučení se zimou... Později rapotáče a Morenu převzaly pod patronát Monika Macková a Věrka Ďugová. Pomáhají jim také některé maminky,“ připomíná učitelka ve výslužbě.

*Text a foto:
Antonín Vrba*

Každý vyšivkář má svůj rukopis

V Blatničce používají při strojovém vyšívání počítač

Mezi jedenácti zaměstnankyněmi Školy lidových tradic v Blatničce je jako růže mezi trním. Mladý, šikovný kluk za počítačem nemůže uniknout zraku žádného návštěvníka. Osmadvacetiletý Pavel Štefka zde pracuje druhým rokem. Mnohé určitě napadne, jak se v šicí dílně mezi samými ženskými ocitl.

Šicí dílna není zrovna mužské řemeslo, jak jste se sem dostal?

Zřejmě to mám v krvi. Babička byla krejčová, maminka také, a dokonce i nějaký prastrýc. Nejdříve jsem se proto vyučil dámským krejčím ve Vizovicích, odkud pocházím, a poté jsem tamtéž vystudoval čtyřletý obor oděvnictví.

Měl jste představu, co budete dělat po škole?

Věděl jsem, že budu pracovat okolo oděvů. Jestli se stanu ovšem návrhářem, nebo krejčím

zaměstnáních jsem objevil v inzerátu nabídku. V jedné kroměřížské firmě hledali programátora strojového vyšívání. Bylo to kousek od mého tehdejšího bydliště, tak jsem se přihlásil. Teprve tam jsem se poprvé seznámil s tím, jakým způsobem vznikají vyšivky na oděvech. Prošel jsem výběrovým řízením a začal jsem se zaučovat v programování.

Počkejte, jak je možné, že jste prošel výběrovým řízením, když jste tehdy ještě tuto práci neovládal?

To se každý musí naučit. Na to

základy. Měl jsem výborného učitele, pana Zdenka Ludvíka. Je to vedoucí výroby firmy, ve které jsem pracoval. Naučil mne v podstatě všechno, nejen co se týkalo vyšivek a vyšívání. Byl to kolega, se kterým jsem mohl řešit absolutně všechno.

Jste stále v kontaktu?

Jsmo přátelé dodnes. Občas si zavoláme a konzultujeme některé složitější věci, které není jednoduché vyřešit. Jsem mu vděčný, jakým způsobem mě naučil přistupovat k vyšívání. Každý vyšivkář si svůj způsob a styl tvorby vyšívacích programů postupem času upravuje. Je to jakoby jeho rukopis.

V čem?

Každý vyšívací program by měl ve výsledku vypadat stejně. Právě postup se ale může případ od případu lišit. Obklikat kolečko umí každý blbec, ale vymyslet postup, kterou barvu použít dřív, aby tam bylo co nejméně odstříhů a změn barev, je na umění programátora. Všechny odstříhy a změny barev totiž zdržují výrobu, a tím pádem zdražují vyšivku. Je proto zapotřebí vymyslet postup tak, aby vyšivka byla co nejpřesnější, nejrychlejší a přitom kvalitní. Člověk musí umět vycítit, jestli začne červenou, nebo modrou nití, i když se to třeba v průběhu zpracování potom změní.

Proč jste z Kroměříže šel pryč, když jste tam měl také dobré vedení a vztahy?

Vypršela mně pracovní smlouva a z organizačních důvodů ji nebylo možné prodloužit.

Také se tam vyšívaly kroje?

Tam se právě tyto věci vůbec nedělaly. Vyšívala se tam převážně firemní loga. Co se týkalo typu vyšivek, tak je to diametrální rozdíl.

Takže to bylo jednodušší.

Možná to bylo jednodušší, ale zase toho byla kvanta. Tady je v podstatě kusová výroba, ovšem tam to byla velkovýroba. V Blatničce je jedna vyšívací hlava, ale tam jich bylo pětatřicet.

Tady je to zajímavější práce?

Jak kdy. Z dřívějšíka jsem zvyklý dělat vše hodně přesně a kvalitně. Tady u těch krojových věcí si člověk může něco poupravit podle sebe. Samozřejmě pokud to dovoluje vzor. Nesmí se uhnout od typických vzorů dané oblasti. Nemůžu si tam například vymyslet místo použitých koleček čtverečky, protože se mi líbí. To by fakt nešlo. Pokud by bylo ale kolečko trošičku menší, než je vzor, tak by to snad nevadilo. Ani ruční vyšíváčky to vždy netrefily naprosto přesně. Vzorek se tím nijak zásadně nezmění. Naopak. Ruční vyšíváčky to pokaždé udělají trošku jinak. To já mohu taky.

Tak to je v pohodě, ne?

Někdy mně to trošku vadí, protože jsem zvyklý opravdu pracovat podle předlohy. Firemní loga většinou zpracovávala nějaká grafická firma a dodávala k tomu logo manuál. Logo pak mělo určité rozměry, poměry stran a barevnosti. To bylo prostě pevně dané a muselo se vše dodržet. Dostal jsem předlohu a přesně,

Pavel Štefka u japonského stroje

jsem zpočátku samozřejmě neušil.

Nakonec jste ale programátorem a grafikem... Jakým řízením se to stalo?

Po škole jsem hledal práci a stále nějak nic nevycházelo. Po několika neúspěšných, krátkodobých

nejsou žádné kurzy. Každý vyšivkář si své umění nechává pro sebe.

No, ale vás někdo do tajů této neobvyklé práce přesto zasvětil...

V Kroměříži jsem pracoval necelé tři roky a naučil jsem se tam

jak to vypadalo na obrázku, tak to muselo vypadat na výšivce. U krojových výšivek se to trošičku může upravovat, a já na to zapomínám. Většinou jsou pak výšivky naprosto přesné, což se nemusí každému líbit, protože tam není ta správná nedokonalost.

Máte představu, kolik lidí strojové vyšívání ovládá?

To nevím. Firem s jednohlavým vyšívacím strojem je asi spousta. Těch s vyššími výrobními kapacitami bude ale málo.

Prozradte, co vaše práce vlastně obnáší?

Co se týká nás programátorů, tak spíše zpracováváme grafické předlohy, obrázky a fotky, které převádíme pomocí softwaru do stehových souborů. Je to vždy na základě speciálního souboru. Je to stále ten stejný obrázek, pouze určité jeho části vyplňují stehy. Ajtáci nemají rádi, když říkáme, že jsme programátoři. Možná jsme tedy spíše grafici. Ve většině případů ale nevymýšlíme vlastní vzory ani obrázky. Musíme jen vědět, které části dát jaký styl a hustotu stehu, barvy, návaznosti. Nejdůležitější je asi vymyslet postup strojového vyšívání.

Jak je náročné zpracovat a k vyšívání v počítači připravit takovou výšivku, jakou máme na obrázku?

Jedná se o přední díl dudové košile z Hluku. Nepamatuji si už přesně, jak dlouho jsem na ní pracoval. Obecně lze říct, že příprava větších a složitějších výšivek, kde je hodně barev a různorodých segmentů, zabere i několik dní. Méně náročné trvají třeba jenom půlden, nebo den. Teď ale například chystám prapor Sboru dobrovolných hasičů z Lichnova. To je opravdu otázka několika dnů, než se vše nachystá. Důležité je promyslet technologický postup, která vrstva se bude vyšívat jako první. Navíc tam budou i různé aplikace látkových výplní, které

je zapotřebí nejdříve přišít, obstříhnout a zase obšít, aby okraje byly začištěné. Opět je nutné vymyslet nějakou posloupnost vrstev, aby se to překrývalo a výsledek odpovídal předloze.

Když už máte vše promyšlené a celý postup uložený v počítači, jak dlouho pak trvá samotné vyšívání třeba tak velké výšivky, jak jsem fotila?

Konkrétně tato výšivka bude trvat asi dvě hodiny, než se vyšije. Pokud se samozřejmě neobjeví nějaké komplikace.

O jaký stroj jde?

Je to japonský stroj Tajima a je skutečně kvalitní, přesný a chytrý. Je nejenom velmi přesný a oproti některým starším modelům relativně tichý. Má tu výhodu, jako naprostá většina těchto vyšívacích strojů, že jakmile dojde k nějaké chybě, což je třeba, že dojde nit, nebo dojde k přetrhu, tak se zastaví. Stroj má totiž senzory.

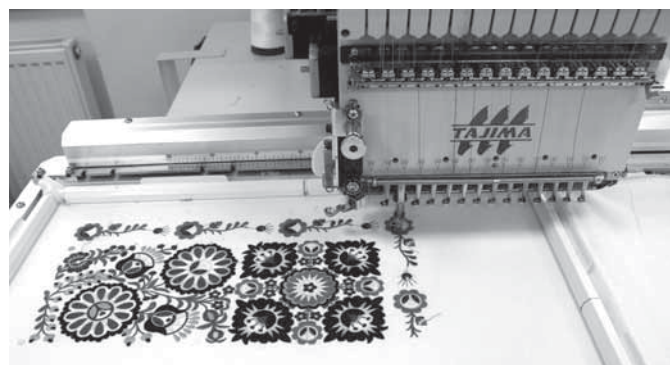
Pracujete v ženském kolektivu, jak jste si zvyklí?

V učilišti i na střední škole jsem byl jediný kluk. Jsem na toto prostředí zvyklý, takže s tím problém nemám.

Jak jste se z Kroměříže dostal až do Blatničky?

Když jsem zjistil, že v předešlém zaměstnání budu muset skončit, začal jsem si shánět novou práci. Naštěstí jsem na to měl dost času. Věděl jsem, že jsou v okolí Uherského Hradiště tři vyšívací firmy. Všechny jsem obvolal, ale nikde neměli zájem. Všude už někoho měli. Většinou je to tak, že ve vyšívacích firmách, pokud už tam vy-

o které se nebojím říct, že to umím. Programování je něco úplně jiného než sedět u stroje a šít. Člověka musí bavit počítání. Já jsem je měl jako jeden z maturitních předmětů, což se hrálo také svou roli. Hledání nového místa jsem proto tak lehce nevzdal. Našel jsem Školu lidových tradic v Blatničce a zavola tam. S paní ředitelkou Smutnou jsme probrali podrobnosti a já

šívá je, není moc důvodů ho měnit. Pokud by někdo odcházel do důchodu, nebo někam jinam, tak ho většinou nahradí z řad svých zaměstnanců. S předstihem si vyberou někoho schopného, kterého si v programování vyškolí.

Neuvažoval jste v té době, že se zase vrátíte ke krejčovině?

Programování strojového vyšívání bylo a stále je mou zatím nejvyšší kvalifikací. Je to věc,

jsem zjistil, že se zrovna chystala někoho podobného hledat. Zavola jsem právě včas.

To jste měl doopravdy štěstí. Blatnička je ale přece jen od Kroměříže trošku z ruky...

Několik let už mám skvělou přítelkyni z Kněždubu. Zakotvili jsme tam u jejích rodičů a jsme tu spokojeni. Na dojíždění to není žádná hrůza.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Řezník Miroslav Sup a jeho syn jsou sehraná dvojice

Každá dědina má na Slovácku domácí řezníky, kteří chodí hlavně v zimě po zabijačkách. V Suchově to byli v minulosti například Martin Tomčala, Josef Zemčík a Jan Halík. Dlouhé roky mezi ně patří také Martin Hlaváček a Miroslav Sup.

Posledně jmenovaný řezník se se svým náradím dokáže zručně ohánět, i když už si užívá částeč-

„Jako uchál to nemáš šanci zabit!“ Tak jsem ale dědečkovi a přihlížejícím ukázal, jak se to dělá. Vytáhl

Řezník Miroslav Sup je se synem Milanem sehraná dvojice

Foto: Antonín Vrba

ného důchodu. Nedávno jsme ho i se synem Milanem zastihli při práci v Rekreačním středisku na Vápenkách.

„Na nátlak zkušenějších řezníků jsem si v sedmdesátých letech minulého století udělal kruponářský kurz. V té době totiž nebylo řezníků, kteří by byli ochotni chodit po zabijačkách. Někteří mně ale vytýkali, že se jim cpu do řemesla a přitom tomu nerozumím, nemám patřičné vzdělání. Mě to ale bavilo, a proto jsem na jejich zdravé vyprovokování rychle zareagoval a v Uherském Hradišti si kurz udělal. Od té doby jsem začal vyrážet po zabijačkách sám,“ vrací se ve vzpomínkách opravář zemědělských strojů a traktorista. Prvního pašika zabíjel Miroslav Sup u strýce, a byla to podle něho hrozná práce. „Veliký černý bakoň vypadal skutečně jako stodola. Prasisko vážilo dvě stě padesát kilo a já jsem ho mlátil pantokem, a on ne a ne lehnout. Až po několikáté raně se to přece jen podařilo. Ještě větší prase jsem v úvodu mého řezničení zabíjel na Suchově. Před tím mně vyhlášený řeznický mistr Halík říkal:

Takto Miroslav Sup vyváděl na porážku prasátka na Vápenkách v roce 2006

Foto: Lenka Fojtíková

jsem prase lankem z chléva a prc ho pukálem. Všichni stáli a hleděli jak opaření. Přesvědčil jsem je, že to už umím,“ připomíná své začátky Mirek Sup.

Každý řezník potřebuje šikovného pomocníka

Podle jeho mínění by měl být k ruce řezníka na zabijačce také šikovný pomocník, který ví, co má dělat. Sám pro něho přitom nemusí chodit nikam daleko. Skvělého pomocníka totiž našel ve svém synovi Milanovi. „Při zabijačce na Vápenkách, kde děláme zabijačku už devět let a za dva dny obyčej-

ně porážíme dvě až čtyři prasata, jsme se synem sehraná dvojice. Přestože je vyučený stolař, baví ho to stejně jako mne. Přesně ví, co má v každé chvíli udělat. Nemusím ho na nic upozorňovat. Na Vápenkách nám ještě vypomáhají další zruční kamarádi, a to je potom paráda. Až skončíme, teprve potom sedneme, popijeme a pobavíme se. Já si přitom taky rád zazpívám při harmonice či saxofonu,“ přiznává s úsměvem na zdravé, do červena „vymalované“ tváři svérázný muž. O jeho kvalitě zabijačkových pochutin není mezi gurmány pochyb. Jsou nešizené a nechybí v nich to správné koření.

„Při správné zabijačce nesmí na stole chybět česnek, cibule, pepř a majoránka. Bez toho nic chutného neudělám. Například tlačěnka musí zvonit. Řezník, který šetří na speciích, nestojí za nic,“ tvrdí s jasným přesvědčením. Sám přitom masu příliš neholduje. „Stačí mně vejce s chlebem a štamprka dobré slivovice,“ svěřuje se se smíchem.

Prasátka už dnes lidé doma téměř nechovají

V závěru našeho povídání přiznává, že se dnes v domácnostech zabíjí o devadesát procent méně prasat než před třiceti lety. „Dříve jsem za sezonu porazil i přes sto prasat. Nyní ale lidé volí pohodlnější způsob. Na farmě si koupí půlku prasete a poté si nechají maso zpracovat řezníky, ale mnozí si ho dokonce zpracují sami. Količrát jsem si říkal, že už nebudu nikam chodit, ale znovu a znovu se nechám přesvědčit. Říká mně to i můj syn, abych toho nechal. Bez něho bych dnes ale neudělal nic. Jsme totiž sehraná dvojka,“ uzavírá své povídání postavou menší muž, ale umem velký řezník Miroslav Sup ze Suchova.

Antonín Vrba

Zabijačka na Vápenkách v roce 2007

Foto: Lenka Fojtíková

Hlučané už „zbrojí“ na Jízdu králů

Máte u sebe kalendář? Pokud ne, ještě před dalším čtením si jej vezměte k ruce. Už ho máte? Tak. A nyní si do něj červeným perem napište: 1. až 3. července Dolňácké slavnosti písní a tanců v Hluku. A ještě jeden zápis: 3. července od rána slavná Jízda králů. Tak. To je to nejdůležitější. Nyní můžeme jít k podrobnějším zprávám.

Začnu otázkou: Znáte Cimbálovou muziku Dolňácko? Pokud ano, nemusím vám nic říkat. Pokud ne, vězte tedy, že to byla muzika, která hrála desetiletí nejen v Hluku, a za svého primáše vždy měla kantora a muzikanta Josefa Polácha. Muzika už v posledních letech bohužel hrává jen naprosto výjimečně, ale primáše má pořád stejného – a mezi příznivci lidové muziky velmi známého.

V příštích týdnech a měsících se ale příjmení Polách nejen do lidové kultury vrátí. A to díky sy-

novi pana Polácha, jenž i se svou ženou souhlasili s tím, aby jejich syn Přemek byl dalším v dlouhé řadě hluckých králů, kteří jezdí v čele slavné Jízdy králů. Tedy,

Přemek Polách, nový hlucký král, který je především velký sportovec, hraje závodně hokej i fotbal

pro upřesnění nesmím opomenout, že manželé Poláchovi se zeptali pochopitelně i svého syna a dali mu i čas na to, aby se

sám rozhodnul. V neděli 3. července se proto otevrou u Poláchů vrata a vyjede z nich na koni Přemek Polách i se svou družinou.

Samotná družina se už schází na tvrzi a na svůj velký den se poctivě připravuje. Už nyní je jasné, že zájem mladých kluků

a jejich rodin je slušný, na konci vysedne minimálně dvacet pět mládenců, jejich datum narození bude většinou rok 1993. Na vše jako několikrát v minulosti dohlíží především rodina Pospíšků, která má s přípravou Jízdy králů velké zkušenosti.

Bude velmi zajímavé sledovat, jak se Hlučané ke své Jízdě králů a ke svým Dolňáckým slavnostem postaví. I když se Hluk mění, a tím se mění i vztah jeho obyvatel k tradicím a lidové kultuře, zatím se našťěstí zdá, že nemálo místních se snaží na tradice svých předků navazovat. Držme Hlučanům palce, ať se jim jejich slavnosti vydaří a oni si je naplno užijí!

Text a foto: Radek Bartoníček

(Na www.mestohluk.cz můžete veškeré přípravy na slavnosti a Jízdu králů sledovat.)

Tito kluci přišli v lednu na první schůzku jezdců, kteří mají usednout 3. července na koně při Jízdě králů

Honza Malůš: Když plavu, nemyslím na nic

Vstává ráno ve tři čtvrtě na pět a domů se vrací večer. Den za dnem, celý pracovní týden. Ne, nejde o tatínka od rodiny, který musí tvrdě dřít, aby uživil hladové krky. Takto náročný program absolvuje už třetím rokem teprve čtrnáctiletý Jan Malůš z Uherského Ostrohu. Závodně plave, a tak musí dojíždět do školy i na tréninky do Zlína. Nestěžuje si, protože ho plavání baví. Navíc se mu daří. Je totiž několikanásobným mistrem České republiky a drží také několik rekordů Zlínského kraje.

Napiš o Honzovi!

O Honzovi jsem se dozvěděla počátkem letošního roku, když jsem krátce vypomáhala v Informačním centru Mikroregionu Ostrožsko. Pracovnice „íčka“ Adéla Turečková mně tehdy řekla: „Napiš o Honzovi Malůšovi, který závodně plave. Posbíral už spoustu medailí a nikdo o něm nic konkrétního neví. Krátká zprávička s výsledky se vždy ob-

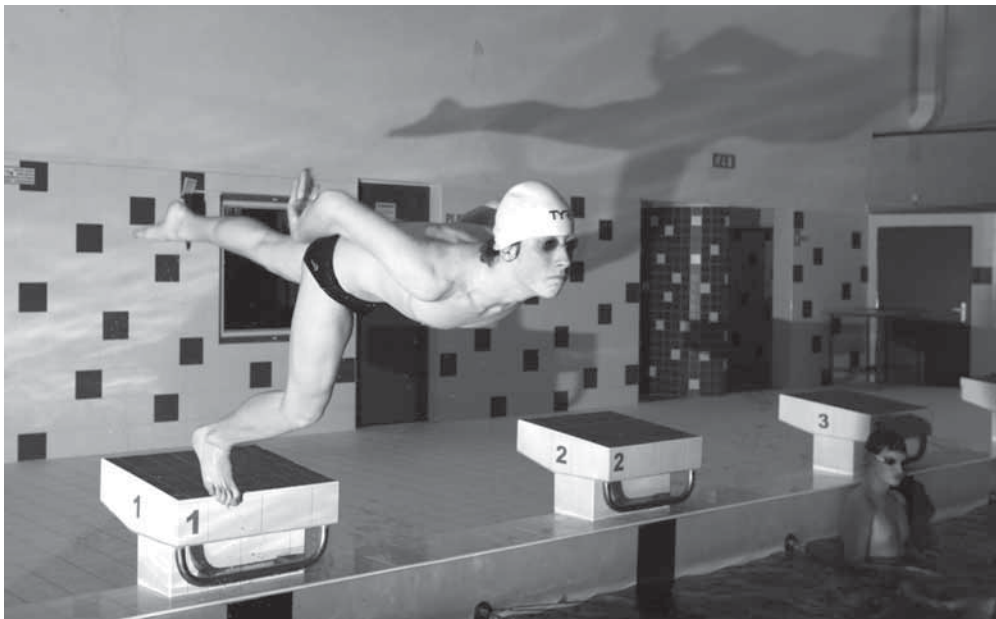
začal věnovat až o dva roky později. Tehdy ho rodiče přivedli na plavecký stadion v Uherském Hradišti. „Honza byl odmalička všestranně pohybově nadaný. Ve sportu mu šlo všechno. Začínal fotbal a hokejem. Nakonec jsme ale zjistili, že se hodí spíš na individuální sport, a vyšlo nám z toho plavání. Když jsme ho poprvé přivedli na plavecký bazén do Uherského Hradiště, tak

trénink dvakrát týdně, ve třetí už třikrát, protože byl šikovný a jezdil na závody. Dopoledne se učil v Základní škole v Uherském Ostrohu a odpoledne vyrážel směr Uherské Hradiště. „Díkybohu, že máme babičku, která ho vodila na autobus. Chodil za mnou do práce, kde chvíli počkal a potom jsme šli na bazén. Musela jsem na něj vždy čekat, až mu skončí trénink, a společně jsme

rovství České republiky, kde si vyplavu tři až čtyři medaile,“ říká skromně Honza. Až při loučení se dozvídám, že se v jeho kategorii závodů zúčastňuje i více než sto plavců.

Náročný režim

Do sedmé třídy základní školy nastoupil do Zlína. Důvod byl jednoduchý. V Uherském Hradišti se kvůli rozsáhlým opravám zavřel plavecký bazén. Pokud chtěl talentovaný Ostrožan v dobře nastartované kariéře plavce pokračovat, musel přejít do Zlína. To je také důvod, proč musí už třetím rokem tak brzy vstávat a domů se vrací až večer. Ještě před začátkem školy totiž absolvuje první část tréninku. Za hodinu a půl uplave tři až čtyři kilometry. Poté spěchá do školy, kde je do půl třetí. Odpoledne je zase v bazénu, kde ho čeká přibližně stejná dávka jako ráno. Od jedné strany ke druhé – tam a zpět, stále dokola. Denně uplave okolo osmi kilometrů. „Když plavu, nemyslím na nic. Jen se soustředím na výkon a rozložení sil,“ tvrdí Honza, jehož specializací je kraul a znak. V pondělí chodí také na spinning a ve čtvrtek zase na strečink. Večer udělá to nejnütnější do školy, aby byl o půl deváté v posteli. Bez potřebného odpočinku by náročný program dlouho nevydržel. „Výhodou bylo, že neměl problémy ve škole. Na vysvědčení má samé jedničky a jen pár dvojek,“ prozrazuje maminka. Učí se hlavně o víkendech. Pokud tedy není zrovna na závodech.

jeví jen v Ostrožských listech,“ upozornila mě. Od Adély jsem získala kontakt na maminku Miroslavu. Jejím prostřednictvím jsem si pak s Honzou domluvila setkání v jednom sobotním odpolední v jejich nově opraveném rodinném domku v Uherském Ostrohu.

Měl talent na všechny sporty

Plavat uměl už ve čtyřech letech. Systematickému tréninku se ale

nás ani ve snu nenapadlo, že se tomu bude tak dlouho věnovat,“ upozorňuje maminka Miroslava. Rodiče syna v jeho aktivitách podporovali, protože byli dříve také aktivní sportovci. Maminka dělala gymnastiku a v Uherském Ostrohu dokonce založila oddíl děvčat. Tatínek zase hrál hokej a fotbal.

Dojíždění

V první a druhé třídě měl Honza

se vraceli domů,“ vzpomíná maminka.

Mistr České republiky

Výsledky se dostavily velmi brzy. Už v žákovských kategoriích začal sbírat své první medaile. „V deseti letech jsem na sto metrů znak poprvé vyhrál mistrovství Moravy. Každý půlrok jsem domů přivezl šest medailí. Časem se to stupňovalo. Od dvanácti let už ale jezdím na mist-

Mistr republiky

Ve starších žácích se před Vánoce stal mistrem republiky na padesát metrů v kraulu. Ve štafétách pak s ostatními kolegy vybojoval dvakrát stříbro. V lednu byl Honza přijat na Sportovní gymnázium ve Zlíně. Další mistrovství České republiky našťestí poplave až v květnu, červnu. Bývají totiž letní a zimní kola. Pak je ještě pár povinných závodů, které musí absolvovat. V základní škole se učí v třídě plavců, kde musí také pravidelně prokázat určité limity. Samozřejmě že se musí kvalifikovat i na mistrovství České republiky. U plavání to není jako v jiných, lukrativních sportech, kde se točí peníze, že by se talentovaní jednotlivci přetahovali z chudších oddílů do těch bohatších. Český plavecký svaz hlídá výsledky a na jejich základě se každý kvalifikuje do reprezentace. Někjaké úplatky či falšování nepřichází v úvahu. „Nejvíc si nyní vážím medailí, které jsem vybojoval před Vánoce na mistrovství České republiky, protože tam byla velká konkurence nejlepších plavců z celé republiky,“ prozrazuje mladík.

Sport bez vulgarismů

Pokud se dostane na střední školu, dojíždění už nebude možné. Středoškoláci mají totiž plavecké

tréninky už od šesti hodin ráno, což by z Ostrohu nestíhal. Proto bude nutné, aby se stěhoval do Zlína. Domů se bude vracet jen na víkendy. Samozřejmě jen tehdy, kdy nebudou zrovna závody. „Vozíme ho na všechny závody a všechno si vlastně platíme sami. Potřebovali bychom nějakého sponzora. Je nám ale jasné, že plavání není atraktivní sport jako hokej nebo fotbal, na které chodí davy lidí. Na plavecké závody se přijde podívat minimum lidí. Převažují rodiče a příbuzní závodníků, plavci a skalní fandové. To je samozřejmě škoda. Rozhodně ale nelituje, že jsme ho nedali třeba na fotbal, hokej, tenis, kde se točí velké peníze. Nelíbí se mně totiž, když se ve sportu používají sprosté nadávky, agresivita a vulgarita. To v plavání opravdu není. Jezdíme s ním odmalička na všechny závody, takže moc dobře víme, že je to slušné prostředí,“ připomíná maminka.

Jan Maluš naplave týdně v tréninku desítky kilometrů

Foto: 3x Filip Fojtík

Trvalá rýma

Každý sport s sebou nese určité riziko zranění či onemocnění. Je všeobecně známé, že plavci trpí záněty uší, očí a chronickým nachlazením. Toto trápení se nevyhnulo ani Honzovi. „Když byl malý, měl velké problémy se záněty uší. Pravidelně na Vánoce onemocněl a měl zánět ucha. Praskalo mu samo, takže mu to nemuseli píchat. Trápilo ho to asi tři roky. Teď se s tím jeho tělo jaksi vyrovnalo. Rýmu má pořád. To je způsobeno neustálými změnami teplot při přechodu z bazénu ven,“ připomíná maminka. „Rýma není žádná nemoc. Má ji celá třída, protože je plavecká,“ tvrdí se smíchem syn. Poté při-

znává, že si kvůli sportu stravu nijak speciálně neupravuje. Má obrovský výdej energie, takže všechno vyplave. V poslední době užívá jen nějaké vitamíny, protože rychle roste.

Sen o reprezentaci

A jaké má Honza ambice? Pokud mu to zdraví dovolí, rád by plaval co nejdéle a kvalifikoval se do reprezentace. Dvakrát už sice závodil v Itálii, kde vše vyhrál, ale podle jeho mínění nešlo o žádné velké závody. Úspěch sklídl také předloni v Táboře, kde se skutečnila Dětská olympiáda. Skutečná olympiáda by samozřejmě byla něco úplně jiného.

Lenka Fojtíková

Nejlepší dosažené úspěchy na mistrovství České republiky:

V roce 2008: 2x zlato, 7x stříbro, 2x bronz

V roce 2009 získal: 7x stříbro, 1x bronz

V roce 2010: 1x zlato, 3x stříbro, 2x bronz

V roce 2008 byl v Uherském Hradišti vyhlášený jako jeden z šesti nejúspěšnějších sportovců do patnácti let.

Plesy, plesy, plesy...

Letošní plesová sezona byla hodně dlouhá. Plesalo se snad úplně všude. Někde měli největší návštěvnost s gigantickou tombolou, jinde vsadili s kroji na tradice našich předků. Jedno je ale jisté. Všechny plesy a bály stály spoustu úsilí a námahy jejich pořadatelů.

Ať si říká, kdo chce, co chce, k nejkrásnějším plesům patří ty školní. Dospívající slečny a chlapi se poprvé nastrojí do společenských šatů a tančí před zraky svých rodičů, starších kamarádů a kritické galerie díve narozených dam. Nemají to tedy vůbec jednoduché.

Fantastickou podívanou připravili v bezmála dvacetiminutovém vystoupení školáci v Uherském Ostrohu.

„Je pravda, že choreografie byla letos hodně náročná. Děcka jsou ale rok od roku nadšenější a chtějí svým vystoupením trumfnout své předchůdce, takže jde úroveň neustále nahoru,“ prozradila tajemství úspěchu učitelka Miroslava Gagová. V její režii bylo také vystoupení malých děvčat, která byla jakýmisi předskokany. Mezi nadšenými diváky byla i populární zpěvačka Bára Basiková. „Je to fantastické. Obdivuji, jak náročné vystoupení učitelky se svými svěřenci dokázaly připravit,“ řekla s uznáním zpěvačka.

Stejně si ale myslím, že není vů-

Na Maškarní ples se v Louce přišlo pobavit okolo dvou stovek návštěvníků

Foto: František Gajovský

bec důležité, jestli školáci někde tančili dvacet minut a jinde třeba pět. Tady přece nejde o rekordy. Samozřejmě že delší vystoupení dá mnohem více práce, ale na

Bohatá tombola byla také na Plesu horňáckých obcí ve Velké nad Veličkou. Jednu z cen na snímku přebírá z rukou starosty Velké Jiřího Pšurného starostka Louky Anna Vašicová. Foto: Antonín Vrba

druhé straně klobouk dolů před všemi, kteří byli ochotni nějaké vystoupení vůbec nacvičit. Vždyť většina učitelek se k tomuto úkolu uvažuje zcela zadarmo. Odměnou jim pak jsou většinou jen šťastné úsměvy rodičů a hrdost dospívajících svěřenců.

Je neuvěřitelné, kolik lidí se letos přišlo na plesy pobavit. V každé vesnici a městě mají ples, který považují za ten nejlepší. Když jsem například v Ostrohu vykládala, jak byl krásný ten školní ples, tak mně mnozí tvrdošíjně tvrdili, že ale nejlepší bývá ples hasičů. V Blatničce a Nové Lhotě mají údajně zase nejlepší ples myslivci.

Mezi ty náročnější určitě patří krojové plesy. Letos se do krojů nastrojili v Hluku, Blatnici a Javorníku. Asi nejslavnostnější byl ten v Hluku, protože se na něm poprvé ve slavnostním představení letošního krále Jízdy králů i s celou družinou. Určitě je pěkné,

že svůj samostatný krojový ples měly odpoledne s předstihem také děti. Na nejmenší nezapomněli ani v Blatnici pod Svatým Antonínkem. Folklorní soubor

nejvíce. O jejich pohodlí a dobrou zábavu se staralo více než dvě stě pořadatelů a účinkujících. V Hluku byla také největší tombola. Návštěvníci mohli vyhrát jednu z pěti set cen, přičemž první byl automobil Citroen. Také zde ale bylo nejdražší vstupné. Za lístek s místenkou musel každý zaplatit dvě stě padesát korun a jeden lístek do tomboly vyšel na tři stovky. Přesto si na ně zájemci museli vystát pořádnou frontu. Vidina výhry nového automobilu byla prostě hodně lákavá.

K dalším nej... patřila v Hluku vína. Podle odborníků byla výborná. Zájemci si mohli vybírat ze šedesáti vzorků, které dodala firma Zlomek a Vávra. Tento ples je nejlepší. Bývá tady výborná atmosféra, proto se sem rád vracím,“ zdůvodnil svou pří-

Co by to bylo za Vinařský ples, kdyby na něm nebylo víno, a v Hluku chutnalo i ženám

Foto: Lenka Fojtíková

tomnost Václav Cícha z Blatnice. Podle jeho mínění byly nabízené vzorky vín velmi kvalitní. S jeho názorem souhlasili také další blatničtí vinaři Dušan Soviš a Pavel Bílek.

Lenka Fojtíková

(Další fotky z plesů na str. 2, 39 a 40. Velké fotogalerie si mohou zájemci prohlédnout na www.ostrozsko.cz.)

Ekumenická bohoslužba spojila křesťany

Před osmi lety se poprvé ve Velké nad Veličkou sešli věřící, aby se modlili za jednotu křesťanů ve světě. Ekumenická bohoslužba se v následujících letech uskutečnila v Hrubé Vrbce, Javorníku, Radějově, Lipově, Veselí nad Moravou a letos se vrátila znovu do Velké nad Veličkou. „Když jsme se tady sešli poprvé ještě s velkým

farářem Josefem Planitou, byla nás jen hrstka. Mám radost, že zájem o modlitby za jednotu křesťanů roste a my jsme se dnes sešli v tak bohatém počtu,“ řekl v úvodu evangelický farář z Hrubé Vrbky Mojmír Blažek. „Scházíme se už osmým rokem. Zveme vždy všechny křesťany, kteří v našem regionu působí. Kromě evangelíků a katolíků to

jsou třeba také adventisté a pravoslavní,“ uvedl Petr Procházka, který je zástupce sboru Velké nad Veličkou a Hrubé Vrbky.

„Křesťané jsou dnes nejpronásledovanější skupinou. Existují skupiny, které by chtěly z veřejného života v Evropě odstranit myšlenku křesťanství,“ připomněl strážnický farář P. Lukáš Karpinski. (lef)

Hluk zve na košť zelí

Kulturní, sportovní a charitativní společnost Sunvi ve spolupráci s městem Hluk srdečně zvou na prestižní soutěž regionů Dolňácka, Uherskobrodská, Uherskohradištská, Horňácka, Strážnicka, Kyjovska, Podluží i hanáckého Slovácka O nejlepší kysané zelé na Slovácku. Soutěžní košť se uskuteční v neděli 3. dubna v Hluku na tvrzi. Zahájení je naplánované na 13. hodinu a slavnostní vyhlášení výsledků se uskuteční v 17 hodin. Ke koštování bude vyhrávat cimbálka i dechovka. Zájemci se budou moc zúčastnit besedy O zelí s vyhlášeným odborníkem Jaroslavem Balaščíkem. S vlastními vzorky „zelá“ se představí také družební město Hluku Nemšová ze Slovenské republiky. V přílehlé Zámecké kavárně budou už od 12 hodin v nabídce speciality ze zelí.

(av)

Autolékárníčky míří do Afriky

Humanitární organizace ADRA přišla s vynikající myšlenkou využití starých autolékárníček. Ve spolupráci s agenturou Speed media a nadačním fondem Asante Kenya Lejly Abbasové zorganizovala dobročinnou sbírku starých autolékárníček pro vesnici Itibo na západě Keni. Akci podpořila řada jednotlivců i firem, včetně nadnárodních společností. Ke sbírce se připojilo také Informační centrum Přízámčí v Uherském Ostrohu, které se stalo jedním ze sběrných míst starých autolékárníček. „Podařilo se nám jich shromáždit nečekaně velké množství. Rádi bychom tímto poděkovali všem, kteří do sbírky přispěli a pomohli potřebným v daleké Africe,“ uvedla pracovnice informačního centra Adéla Turečková. Obvazový materiál bude věnován zdravotnickému projektu Itibo a zbylý obsah

poputuje do škol podporovaných nadačním fondem Asante Kenya. Obal lékárníček například využijí děti jako školní penál. Nůžky zase uplatní třeba ve výtvarné výchově. Žádná část tak nepijde nazmar.

O anděly z Uherského Ostrohu je zájem

Po vstupu do obýváku Romana Švejdy a Renaty Jurákové člověk hned pozná, že zde bydlí umělci. Plochu jídelního stolu nahradila hrubá, neopracovaná deska. Podobné jsou vidět v otevřené knihovně plné knih. Jejich domeček leží jen kousek od štěrku, na trati cyklostezky vedoucí do Ostrožské Nové Vsi. Svůj nový domov zde našli před jedenácti lety.

Jednačtyřicetiletý Roman totiž pochází z Ostravy a stejně stará Renata z Luhačovic. „Toužili jsme bydlet v Hradišti, které nám bylo blízké, protože je to takové kulturní město. Jezdili jsme tam už za studií. Hradiště pro nás ale bylo příliš drahé, proto jsme hledali něco vhodného v okruhu deseti kilometrů. Tak jsme jednoho krásného dne na nástěnce s nemovitostmi narazili na tento domeček,“ prozrazuje Renata, jak se umělci ocitli v Uherském Ostrohu.

Ostroh byla dobrá volba

Oba se pak shodují, že to byla ta nejlepší možná volba, takže se na Slovácku rychle aklimatizovali. V Ostrohu je podle nich skvělé, že mohou hvězdicovitě vyrazit do Luhačovic, Zlína, Břeclavi i Hodonína. Pokud touží po kultuře, nevidí v tom žádný problém. V Hradišti jsou autem za dvacet minut, ve Zlíně za čtyřicet a ve Veselí téměř hned. Cestování tramvají z jednoho konce velkoměsta na druhý by zabralo mnohem víc času. Za další nemalou výhodu pak označují, že mají za domem štěrkopísek a okolo jejich domu vede cyklostezka. „K štěrku mám takovou perličku. V Ostravě jsem žil v panelovém domě v Porubě. Sídliště se stavělo v padesátých letech minulého století. Štěrck se tehdy do betonu údajně vozil právě odsud. Říkal mně to strýček, který je architektem. Tehdy tam něco projektoval. Když jsem se sem nastěhoval, tak jsem si říkal, že jsem částečně vyplnil mezeru, kterou jsme tady vybagrovali,“ říká s nadsázkou Roman. Nakonec také zjistil, že ve Vracově žil tatínkův dědeček a přímo v Ostrohu nějaká vzdálená teta. „Otce sem rodiče ke konci války

poslali, aby byl v bezpečí. Mysleli si, že oproti průmyslové Ostravě tudy nepůjde fronta. Nakonec se mu stejně nevyhnula,“ vzpomíná Roman, který je původním povoláním filmovým režisérem.

Z režiséra keramikem

Ke keramice se dostal prostřednictvím své dlouholeté přítelkyně Renaty. Ta totiž vystudovala obor keramika ve Škole uměleckých řemesel v Praze. „Po škole jsem pracovala v Luhačovicích, kde jsem malovala tupeskou keramiku. Po seznámení s Romanem jsem se za ním přestěhovala do Ostravy a vyřídila si živnosták,“ připomíná Renata.

zařídil v jedenáctém patře třípokojového bytu první dílnu. Keramická pec byla vyrobena na zakázku tak, aby prošla nejen dveřmi panelákového bytu, ale i výtahu. V domě totiž nebyl nákladní výtah. Když se otevřela vnitřní dvířka toho osobního, byl tam rozsah třiadvadesát centimetrů. „Potřebovali jsme elektrickou pec, která se přesně vejde do půdorysu výtahu. Máme ji. Lze v ní pálit do 1170 stupňů, což už je solidní teplota, aby se mohla udělat slušná keramika,“ upozorňuje podnikatel. V první provozovně v Ostravě pracovali až do roku 2000, kdy se stěhovali do Ostrohu.

čase nestačila ani dílna v rodinném domku. Začali proto hledat další místo k tvorbě. Pronajali si prostory v pálenici v Uherském Ostrohu, kde dnes mají odlévací prostor a točírenskou dílnu.

Široká nabídka

V nabídce dnes mají jak užitkovou keramiku, kam patří různé nápojové soupravy, doplňky na stůl, vázičky, misky, tak i dekorativní. Zde je v poslední době zájem hlavně o různé druhy andělů ze světlé kameniny. Zpracovávají přitom tradiční barevnou majoliku, která má na Hradištsku velkou tradici, tak i kvalitnější kameninu s vysokým výpalem. Při

Roman Švejda a Renata Juráková ve své keramické dílně

Foto: 2x Lenka Fojtíková

Její přítel přitom ještě v té době pokračoval po absolvování Zlínské filmové školy ve studiu na pražské FAMU. Školu ale nakonec nedokončil a pustil se spolu s Renatou do podnikání.

Dílna v jedenáctém patře paneláku

Ještě předtím své přítelkyni

K výtvarnému umění inklinoval Roman už od dětství. Do tajů keramiky se pak postupně zaučoval v dílně paneláku. Ta najednou dvěma keramikům nestačila. To byl hlavní impuls k hledání nějakého vhodného domečku v okolí Uherského Hradiště. Výroba se jim zde rozjela do takových rozměrů, že po

práci používají hlinu, kterou dováží až z Jaroměře. „To se vždycky domluvíme s dalšími keramiky, naložíme celou Avii a o náklad se podělíme. Je to sice daleko, jsou tady i bližší zdroje, ale toto je velmi dobrá hlína. Splňuje spoustu kritérií ve všech aspektech. Prostě má dobré vlastnosti. Přestože děláme i kameninu, nemusí se

pálit až tak vysoko. Jiné kameniny se pálí běžně na 1200 až 1400 stupňů. Tato se vypálí na 1170 a přitom má vlastnosti, jaké má mít," upozorňuje muž.

Vše odstartoval starý hrníček

První sortiment se přitom odvíjel od jednoho hrníčku, který Renata koupila na počátku svého podnikání ve starožitnictví. Líbil se jí tehdy pro svou jednoduchost. Byl sice z porcelánu a dekorovaný, ale to vůbec nevadilo. Keramičku zaujal tvar, který si upravila pro svou potřebu. Od toho se pak odrazila. Hrněk byl začátek dalšího sortimentu, který se na něj postupně nabaloval. Ve stejném designu partneři vymysleli konvice, aromalampy a další. „Návrhy jsme dávali dohromady společně. Oba máme spoustu nápadů a bohatou fantazii, takže jsme se vzájemně doplňovali. Vyšly z toho celé sady keramických souprav, s nimiž jsme měli docela úspěch. Nebyly ani dekorované. Byly to vlastně jen dvoubarevné hrnky, které měly vevnitř třeba modrou barvu a zvenku byly zelené. Takto jsme udělali šest barevných kombinací. Všechno bylo úplně jednoduché, ale v té době to lidi oslovilo. Možná proto, že to bylo zase něco jiného," míní keramička. Hrníček ze starožitnictví dnes ukrývá dřevěná schránka a má čestné místo na zdi dílny.

Bez internetu a prodejny

Ač je to k nevíře, Roman Švejda nemá s Romanou Jurákovou žádnou reklamu na internetu ani nevlastní prodejnu. Přesto je o jejich výrobky mimořádný zájem. V dobách, kdy začínali, ale neměli distribuci vůbec snadnou. „Byli jsme bez auta, a tak jsme keramiku naložili do krosen na záda a jeli prodávat třeba do Skanzenu v Rožnově pod Radhoštěm," odhaluje nelehké začátky keramička. Právě ve skanzenu se přitom hodně rychle uchytili. „To bylo docela kuriózní. Před jedněmi Velikonoce, tuším, že to bylo v pětá

nebo šestadevadesátém roce, jsme vyrobili tisíc keramických zvonečků ve tvaru beránka. Neměli jsme na ně přitom zajištěný žádný odbyt. Před Velikonoce jsme proto obcházeli prodejny v Ostravě a nabízeli je. Všude ale vzali jen pár kousků. Nakonec mne napadlo nabídnout beránka ve Skanzenu v Rožnově. Tam jsme s tím přijeli a měli jsme úspěch. Nakonec se stal jakýmsi suvenýrem Rožnova. Pozvali nás na jarmark a my jsme vše, co jsme měli v batohách, prodali za necelé dvě hodiny. Vedoucí obchodu si pak od nás začala beránky brát a bere je dodnes," dělí se o zkušenosti z prvního většího úspěchu Roman. Dnes už mají síť prodejen, které pravidelně zásobují. Keramiku z Uherského Ostrohu je možné koupit v Šumperku, v několika prodejnách v Ostravě, Frýdku-Místku, Rožnově pod Radhoštěm, Olomouci, Veselí nad Moravou, Uherském Hradišti, Zlíně, Brně i na Karlově mostě v Praze.

Andělé jsou v kurzu

V poslední době zaznamenali velký zájem o různé druhy andělů ze světlé kameniny. „Děláme je poslední tři roky. Tato

tematika mne ale oslovovala vždy. Anděla jsem si kreslila už před deseti lety. Potom nastala doba, kdy začali být andělé v kurzu. Tenkrát jsem už měla vymyšlených několik návrhů andělů s určitým poselstvím. Byl to například anděl pokoje, radosti... Roman moje nápady dál rozvíjel a doplňoval, co by anděl mohl ještě nést či držet, takže jsme vymysleli asi deset, dvanáct druhů," připomíná keramička. Roman potom vyřezal formu anděla a ti se mohli začít odlévat. Právě pronajaté prostory pálenice v Uherském Ostrohu jsou dnes místem zrodu většiny andělů. Jeden druh si lidé věší ve svých domovech nad dveře, postýlky dětí a dávají je i do adventních věnců. Druhé jsou ve tvaru větších zvonků. Podle Renaty má každé zboží svůj čas. „Andílky vyrábíme třetím rokem, ale více se začaly prodávat až v poslední době. Nejsou to klasičtí andělé, jsou trochu jiní. Lidé si na ně potřebovali zvyknout," míní podnikatelka. V rožnovském skanzenu měli zpočátku vlažný ohlas. Dnes je tomu ale jinak. „Při velkém štěstí něco osloví hned. Obvykle ale musí zboží uzrát a zákazník zaujme

třeba až čtvrtým, pátým rokem," tvrdí žena.

Život na volné noze

Jak vypadá pracovní den člověka, který je na volné noze? Roman s Renatou se shodují, že je nutný režim. Člověka může lákat pospat si a začít později. Nejjednodušší variantou ale je každé ráno vstát a začít tvořit třeba hned od sedmi jako v každé jiné práci. „Jsme si vlastními pány. Samozřejmě, když potřebujeme někam odjet něco vyřídit, tak si volno uděláme. Potom ale musíme zase vše dohnat. Děláme třeba soboty a neděle. Když se jede na jarmarky, tak se vstává třeba i ve dvě hodiny ráno, abychom včas dorazili na místo," upozorňuje Roman. „Jestli je těžké se keramikou uživit? Určitě! Je to náročná, ruční práce. Člověk se tomu musí dost věnovat. Nejde jen o nápady a samotnou výrobu. Je tady také prodej a distribuce. Občas na nás také doléhá, že jsme doma vlastně stále v práci. Člověk to tak vnímá. Pokud někdo odejde do práce, zavře pak dveře kanceláře a má čistou hlavu. Tady jsme vlastně v práci stále," říká keramička.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Košty klobásek na Hornácku

V posledních letech se na Slovácku staly hodně vyhledávané košty klobásek. Jeden z nich se uskuteční v sobotu 30. dubna v Rekreačním středisku na Vápenkách. Další koštování uzenin pak vypukne ve Velké nad Veličkou, kde se bude bojovat O krále slovácké klobásky. Zahájení je naplánované v sobotu 7. května na 14. hodinu. Kromě skvělých klobásek bude ve sportovní hale ve Velké nad Veličkou vyhrávat cimbállovka Romana Sokola. Ženy z Hradištanu se pak chystají vystoupit s tanečními klobásovými kreacemi. U této příležitosti se budou koštovat také hornácká a strážnická vína. (av)

V Louce pokoštují různé trnky

V Louce připravují už pátý ročník Luckého koštu trnek – od varných po tekuté. Akce vypukne v sobotu 2. dubna od 15 hodin. Všichni milovníci modrého ovoce a dobré hornácké muziky mohou přijít do kulturního domu, kde na ně bude čekat spousta dobrot a skvělá zábava. Návštěvníci budou moct pokoštovat z velkého výběru různých druhů slivovice, likérů i jiných destilátů. Pořadatelé připravují také ochutnávku a prodej vařených trnek. V nabídce bude trnková omáčka, kvasené šišky, buchty, krajance a různé jiné speciality z trnek a povidel. K poslechu a tanci zahraje Hornácká cimbálová muzika Jožky Staši z Lipova a zazpívá sbor Štechéti i místní Mužský pěvecký sbor z Louky. O zábavu se určitě také postará tetka Filoména alias Eva Doupovcová z Vracova a kyjovské Tragačnice. Vzorky slivovice a povidel mohou zájemci přinášet do zasedací místnosti Obecního úřadu v Louce 9., 11., 16., a 18. března vždy od 17 do 19 hodin. (av)

Indiáni z Radějova nabízeli za ohnivou vodu diamanty

Vůně skvělých pálenek, zabi-jačkových specialit a především nečekané slunečné jarní počasí přilákalo v polovině února do areálu rekreačního střediska na Vápenkách velké množství návštěvníků. Na desátý ročník zabi-jačky, která bývá každoročně spojena s koštem pálenek, přijeli také indiáni z Radějova.

„Jsem rád, že se tato akce mezi lidmi uchytila a přijíždí k nám hosté z různých míst Moravy. Vůbec jim přitom nevadí, že jsme tady prakticky na konci světa a mohou se od nás dostat akorát tak do podjavorinských hlubokých lesů. Většina z nich si pochvaluje ideální podmínky k jejich vyřádkování,“ řekl s úsměvem na tváři při míchání vnitřního sádla do jelit nad pařícím kotlem hlavní organizátor zdařilé akce Libor Klimek.

Jeho slova potvrdila i nepřehlédnutelná bujará „tlupa“ cha-tařů z Lučiny u Radějova, která tady „řádila“ od časného rána až do pozdního odpoledne v indi-ánských převlecích. Někteří byli dokonce polonazi. „Měníme diamanty za ohnivou vodu, protože nám z těchto hor chutná. Náš velký vůdce „Zlomené péro“ se však nečekaně „lomí“ a brzo odejde do věčných lovišť,“ prozradila při štrngání štamprlkami „životabudiče“ Lidka Novotná alias Nšoči. Mezi pravidelné účastníky zabi-jačky patří také Marie Veselá z Veselí nad Moravou. „Je to paráda! Tato akce patří k nejlepším na Hornácku. Jednou za rok se zde potkám s řadou přátel, s nimiž se jinak nesejdu,“ tvrdila mezi koštováním pálenek žena.

Z 574 dodaných vzorků byl vy-

brán šampionem koštu javor-nický exstarosta Martin Kružica, který rozléval ze své láhve dva-cet let starou vítěznou pálenku z durancí na všechny strany. „Podmínky na výrobu kvalitního destilátu tady na Hornácku určitě máme. Základem k úspěchu je však bezpochyby i zpracování kvalitního kvasu. Do soutěže vždy dávám nejméně pět let starou pálenku. Jsem přesvědčený, že to je také jeden z důvodů, proč pak na košttech po okolí sklízím úspěchy,“ prozradil šestasedmdesátiletý Martin Kružica, který je zkušený hornácký ovocnářský odborník. Mezi čtyřmi nejlépe hodnocenými vzorky zabodovala i durancie ročníku 2007 majitelky Ivany Sedlářové z Lipova.

Text a foto: Antonín Vrba

Co se dělo počátkem roku v Ostrožské Lhotě

Na konci každého roku je to stejné. V úžasu nad tím, jak bohatý a pestrý může být život v jedné malé vesnici v údolí pod Antonínkem, si říkám, že od počátku roku budu pěkně poctivě zapisovat dění v této vesnici. Nikdy se mi to ale nepodaří, protože samotný život je rychlejší než moje schopnost jej popisovat. Nepodařilo se mi to bohužel ani letos. Přesto jsem si alespoň několik zápisků udělal, a vy si je nyní můžete přečíst. Sami se přesvědčíte, že život v naší Ostrožské Lhotě neutichá ani v časech, kdy světlo a sluníčko se ukáží jen na několik málo hodin denně.

Začátek roku je u nás smutný. Ve vesnici umírá několik lidí, každý z nich měl svůj zajímavý život a každý by si zasloužil vzpomínku. Nejvíce z nich mám v paměti paní Kateřinu Miklíčkovou, psal jsem o ní do prosincového čísla tohoto časopisu. Když jsme si povídali, bylo jí 98 let, stovky se už ale bohužel nedožila. Doma se jí udělalo špatně, a tak musela být odvezena do nemocnice, kde zemřela. „Abych vám pravdu řekla, užila sem všeckého dost. Veselosti aj starostí. Všecko už to je ale pryč,“ říkala mi při našem setkání. Přišlo se s ní rozloučit tolik lidí, kolik nechodí ani na pohřby lidí mladších.

Zatímco další a další generace Lhoťanů odcházejí, těch nových, mladých, je stále málo. Při zápisu dětí do první třídy jich bylo dokonce pouhou pouhých deset, z nichž

navíc dva okusí poprvé školu až příští rok. Obec se zatím snaží třídu udržet, ale kdoví, co bude dál. Loni se narodilo dvanáct nových „Lhoťánků“, což není nijak moc, co myslíte? Noví prvňáčci už paním učitelkám ukazovali, jak třeba umí zavazovat tkaničky nebo počítat, ale stejně nejraději ze všeho se hráli na koberci ve třídě. „Aničko, co je toto?“ ptala se učitelka naší dcery a ukazovala na trojúhelník. „Obdélník,“ pravila obřatem naše dcera, kterou jsme názvy různých tvarů učili několik dnů.

Naše lhotská farní kavárna slavila druhé výročí existence. Nálada byla slavnostní a příjemná, podávala se jako obvykle káva a čaj, a navíc také narozeninový dort od Budařů. Promítaly se fotky, které zachytily kavářská setkání i s programem, který každé setkání má. Lhotský farář P. Miroslav Reif připomněl, že už to je šest let, co do Ostrožské Lhoty přišel.

I když obětavců, kteří každý měsíc zajišťují provoz a program kavárny je několik, jeden z nich si zaslouží samostatnou vzpomínku. Také on přišel do Lhoty, a to z Veselí nad Moravou. A stejně jako farář se jmenuje Miroslav, příjmení má ale Pospíšil. Učí ve Strážnici, ale přiženil se k nám do Lhoty. Věčně usměvavý chlapík, který je u nás šťastný a pochvaluje si, že se mu daří pořádat věci, které ve Veselí tolik nešly – třeba zrovna kavárnu. „Poprvé jsem ji zažil u salesiánů v Pardubicích a říkal si, to je super, to by mohlo být i ve Veselí. Jaksí to ale nešlo, a když jsme došli s manželkou do Lhoty, viděli jsme, že tady by i lidé něco takového rádi udělali. A podařilo se to,“ vzpomínal Mirek.

Lidé kolem farnosti připravili také odpoledne v kulturním sále. Kdo chtěl, mohl si pořádně zamsat, protože organizátorům se podařilo získat rekordních dvacet tři druhů různých buchet, bábovek a zákus-

ků, které připravily lhotské ženy. Vyhrála nakonec Alka Skřenková, která podle svých slov našla v mrazničce ovoce a rozhodla se udělat z něj koláč. Nejvíce ale vzpomínám na čtyři družstva, která soutěžila v několika disciplínách. Dvě družstva tvořily dvě rodiny a já obdivoval jejich odvahu a chuť takto veřejně soutěžit.

„Naše rodina Trněná, ve Lhotě ji každý zná. Aby Lhota nevymřela, třemi dětmi ji podpořila. Třeták Matěj, bystrý kluk, zvládne hry coby dup. A co naše dvojčátka? Dianka a Nelinka? To jsou holky šikovné, v první třídě bojovné. Já jsem jejich maminka, máme tu i tatínka. Chtěl sice zůstat doma schovaný, přej bude hlídat topení. Nakonec sedí v obecenstvu, ukáže se za chvíli. Ve scéně se předvedeme, ukážeme, co dovedeme. Přejeme vám hezký den, tak nám držte palce všem,“ říká maminka Pavla Trněná, která si u nás ve Lhotě našla manžela. Druhé rodinné družstvo se představilo jako Tygři. „My si říkáme Tygři, protože jsme draví a ničeho sa nebójíme. Jako každá šelma. Také jsme ale hraví a milí jako všechna koťata,“ dodala jejich nejmladší členka Zuzanka, která je pořádná čipera.

Další lednové setkání v obecním sále připravil dětský klub Domeček, který pozval děti na jejich karneval. Děti přišlo hodně, mnohé doprovázely nejen maminky a babičky, ale občas také tatínci a dokonce i dědečci. Skvělou moderátorkou byla Pipi Dlouhá punčocha nebo-li Radka Matuščíková, které oranžová copatá paruka s pihami na tváři móg slušela. Radka má pořádnou páru a výřečnost, a tak dokázala zvládnout dvě hodiny moderování i soutěžení. Radka se do Lhoty také přivdala. Když tak přemýšlím o lidech, kteří se v naší dědině snaží udržovat společenský život, zdá se mi, že těch, kteří do Lhoty přišli, je pořádná řádka – což je jen a jen dobře.

Naši Lhotu rovněž navštívila pohádková babička. Jmenovala se Ilona, a když jsem viděl, jak pozorněji ji děti poslouchají (foto strana 24), povídají si a také reagují na její hádanky, chválil jsem nejen výborně připravenou babičku, ale také toho, kdo s tímto nápadem už před deseti lety přišel. Byla to především knihovnice paní Kapustová, která každý rok nejdříve s dětmi chodí po vesnici, aby našly schované poklady, a potom se všichni sejdou s babičkou v Centru otevřená škola, což je knihovna hned vedle školy. Děti se sice při pohádkách dokáží ztišit, ale jinak byste měli vidět, jak umí řídit, paní Kapustovou jsem za její výdrž a nadšení obdivoval.

Přelom roku bývá také časem mnohých výročních schůzí, jednu z nich měli u nás na začátku února fotbalisté. Po letech se nesešli na hřišti, ale v místě, které vás možná překvapí – v hospodě. Té obecní kraluje s naprostým přehledem paní Jiřina Jurásková, která patří mezi sponzory fotbalistů, a oni si její podpory patřičně váží.

Nad pivem a výborným řízkem s bramborovým salátem plná hospoda chlapů debatovala nad stavem lhotského fotbalu, který drží nad vodou několik jedinců. Díky nim má fotbal dobré vedení, velmi slušné trenéry ve všech kategoriích a také početnou partu starých pánů. Bohužel, stejně jako mnohokrát v minulosti, je největší potíž s mladými kluky v prvním mužstvu, někteří z nich mají raději skleničku než fotbal, a tak hrají jen okres a jen průměrný fotbal.

Tyto muže na fotografiích jsem chtěl v časopisu Krajem svatého Antonínka představit už dlouho v úplně jiné úloze, než je vám budu představovat nyní. Muž na traktorku je Milan Hanák (se synem)* a já si plánoval*, jak napíšu, kolik práce tento člověk zastane v obecních službách na mnoha místech Lhoty. Mimochodem, i na tomto traktorku jel dělat do obecního lesa. Chlapeček se psem je pro změnu pan Kolařík a o něm jsem chtěl psát proto, jelikož nafotil a natočil Lhoťany na tolika snímcích a filmech jako nikdo druhý. Jenže náhoda přispěla k tomu, že nyní vám je představuji jako trojici, která v polovině února pomohla řidičce ze sousední Blatnice pod Svatým Antonínkem. Paní se svým autem havarovala při cestě z Antonínka do Lhoty, zranila se a zůstala v šoku zaklíněna v autě. I když kolem projelo několik aut, žádné nezastavilo, až tito tři muži, kteří byli nablízku, pomohli přivolat záchranku a poskytli jí také první pomoc. Pánové, klobouk dolů a díky moc!!!

Text a foto: Radek Bartoníček

(Z téměř všech akcí, o kterých tady byla zmínka, najdete videoukázky na webu www.slovackoDNES.cz.)

Vážená redakce,
letos vzpomeneme dvakrát jméno básníka Jaroslava Seiferta. Měla jsem tu čest se s ním seznámit a setkat v Lipově. Později jsme byli v krátkém písemném styku. Myslím, že by regionální veřejnost mohla být seznámena s těmito pro mne vzácnými okamžiky.

Nositel Nobelovy ceny v Lipově

V roce 2011 vzpomeneme dvakrát jméno Jaroslava Seiferta. Třicet dvacátého září uplyne sto deset let od jeho narození a desátého ledna jsme si připomněli, že před pětadvaceti lety zemřel.

V roce 1942 jsme ještě netušili, že se básník Jaroslav Seifert jednou stane nositelem Nobelovy ceny. Přesto skupinka mladých lidí netrpělivě a zvědavě očekávala básníkův příjezd do Lipova. Těšili jsme se, že uvidíme poprvé živého básníka, jehož něžné lyrické verše vyhovovaly našemu věku. Jinotajné burčující strofy nás zase povzbuzovaly v době mnichovské zrady.

V těžkých dobách heydrichiády se do Lipova uchýlilo několik významných lidí z Prahy, aby unikli pozornosti gestapa. Tuto akci organizovali lipovští rodáci žijící v Praze. Prakticky ji prováděl pan Ladislav Jagoš, žijící v domě 302. Obstaral ubytování pro Jaroslava Seiferta, sochaře Vojtěcha Sucharda a malířku Boženu Wejrychovou–Solarovou. Seifertova rodina se nejdříve ubytovala v opuštěném domku u lesa. Brzy ale přesídlili ke Kadubcům do domu č. 74. Obě rodiny se spřátelily a jejich potomci se příležitostně stýkají dodnes.

Na počest Seifertovy návštěvy pozval Ladislav Jagoš do Lipova cimbálovou muziku Jožky Kubíka. V té vypjaté době to byl dost riskantní podnik. Podobné akce byly zakázané. Přesto se v uzavřeném prostoru na dvorku místní školy sešlo třicet až čtyřicet lidí, mladých ctitelů Seiferta i Jožky Kubíka. Byla jsem mezi nimi, sledovala s kamarádkou každé básníkové slovo a sebemenší reakci. A tak jsem zaslechla, jak při poslechu písně Tichá voda do Dunajka padala okouzleně zašeptal své ženě: „Ach, to je nádherná píseň.“ Zpíval ji Jan Milošek z Hrubé Vrbky.

Druhý den jsme básníka provázali Lipovem a při posezení v hostinci U Valentů jsem zažila vzácný okamžik mistrovsky letmé tvorby. Posílal pozdrav svému příteli Albertu Pražákovi, pozdějšímu předsedovi České národní rady. Zcela nespolečensky a netaktně jsem panu Seifertovi přes ramena četla verše:

Tekla voda, vodu zakázali,
teklo víno, už i víno vzali,
svoboděnka byla, už jí není,
tož jen pěkné pozdravení.

Jen na vysvětlenou mladší generaci. Zakázaná voda je vlastně píseň Teče voda, teče. Stejně jako píseň Ach, synku, synku se nesměla tehdy ve školách zpívat, protože to byly oblíbené písně T. G. Masaryka.

V roce 1969 jsem uspořádala se svým čtenářským kroužkem vzpomínkový večer na pobyt básníka v Lipově. Při té příležitosti jsme mu zaslali malý dárek a pozvání do Lipova. Přišel ale jen následující dopis:

Milé děti,
Váš dárek z Lipova mě opravdu potěšil. Na Lipov rád vzpomínám. Mám tam několik věrných přátel, kteří k nám do Prahy zajíždějí. Rád bych se k Vám ještě jednou podíval. Jsem však nemocen a nevěřím, že se mi podaří a že si budu moct otevřít u Kadubců okno a poslechnout, jak chlapi zpívají. Ale za ten dárek děkuji ze srdce a prosím, abyste upřímně pozdravovali slečnu učitelku. A celý Lipov.
Srdečně Váš J. Seifert

Dopis je uložený v obecní kronice.

V roce 1984 získal Jaroslav Seifert Nobelovu cenu za literaturu. Brzy nato jsem znovu připravila o básníkoví program. Za obrovské účasti spoluobčanů jsme si zavzpomínali na tohoto slavného člověka. Pro každého obyvatele Lipova je velkou ctí, že první český nositel Nobelovy ceny za literaturu pobyl v naší obci, poznal některé z nás důvěrněji, naslouchal našim písním a ochutnal lipovské víno.

Jiřina Vavříčková z Lipova

Musíme si vzájemně pomáhat

Chtěla bych touto cestou pozdravit všechny lidi na moravském Slovácku. Pocházím z rodné Blatničky, a proto si ráda čtu všechny zajímavosti v časopise Krajem svatého Antonínka. Zdálo by se, že časopis je jen pro zasvěcené, kteří tam žijí, ale opak je pravdou.

Kolika lidem vzdálených ze svého rodného města či vesnice udělá tento časopis radost. Díky tomu získávám i informace a fotky z různých akcí v kraji. A protože koluje moravská krev v mých žilách, snažím se i já na severu Čech trošku té moravské domoviny přenést i sem k nám na sever. Snažím se pomáhat lidem ve svém okolí, ale i těm vzdáleným z afrického kontinentu. Díky dceři, která působila nějaký čas v africké Zambii jako dobrovolnice, se nám podařilo vybudovat jakýsi telemost mezi Benešovem nad Ploučnicí a Afrikou. Do všech našich dobročinných akcí pořádaných na podporu Afriky se zapojují lidé s ochotou a radostí. Peníze pak vždy darujeme na potřeby dětí v Africe.

Jsem ráda a mám velikou radost, když se u nás na severu země při námi největší pořádané akci Den pro Afriku občas objeví i někdo z jižní Moravy. Naposledy to byl slavný mužský pěvecký sbor Boršičané. Přijel také herec Josífek Kubáník ze Slováckého divadla v Uherském Hradišti, který doprovázel paní Květušku Fialovou. Tato vynikající herečka se cítí na moravském Slovácku nyní už jako doma.

Za vybrané peníze jsme tak mohli udělat radost dětem z ulice v Kalingalinga v Zambii. Nakoupili jsme jim boty, pořídili sportovní dresy a přispěli dětem na jídlo a pití. Jsem ráda, že lidé nejsou lhostejní k životním osudům těch, kteří naši pomoc potřebují. Ráda sleduji i to, jak někteří od vás pomáhají zase na Haiti. Je krásné, že se o svůj chleba dělíme s těmi nejpotřebnějšími. Přeji všem v mé rodné obci Blatnička pozhnaný nový rok 2011, a děkuji Bohu i rodičům, že jsem mohla své dětství prožít právě tam.

A nakonec přeji časopisu Krajem svatého Antonínka, aby nikdy nezanihl. Stále putoval do domovů nejen na Slovácku, ale i do těch, které jsou vzdáleny stovky a možná i tisíce kilometrů. Těšil tam lidi, kteří jsou svým duchem s tímto krajem stále svázáni.

Lída Šumová, rozená Hučíková

Skřivánkům tleskal zaplněný sál

Poslední den jarních prázdnin patřil v Uherském Ostrohu třetímu ročníku přehlídky dětských zpěváčků lidových písní Ostrožský skřivánek. Po půlročních přípravách tu byl opět den, kdy před cimbálovou muziku předstoupilo dvanáct zpěváčků, aby představily alespoň zlomek z té bohaté studny, kterou lidové tradice nabízí. Děti z Hluku, Ostrožské Lhoty, Ostrožské Nové Vsi a Uherského Ostrohu soutěžily v pěti věkových kategoriích. Všechny při zpěvu doprovodila cimbálová muzika hlucké pobočky základní umělecké školy.

Výsledky:

Mateřské školy:

1. Nikola Zimčíková, Hluk – Páslo dívča páva
2. Eliška Elsnerová, Hluk – Muzikanti, co děláte
3. Kristýna Turčinová, Uherský Ostroh – Kdyby byla Morava

1. a 2. třídy:

1. Denisa Andryšková, Ostrožská Nová Ves – Dyž sem byla malučká v perině
2. Martin Bachan, Ostrožská Lhota – Na strážnickém širém poli

3. a 4. třídy:

1. Sofie Marie Watsonová, Uherský Ostroh – Slaviček zpívá
2. Klára Linhartová, Uherský Ostroh – Třeba su já malá

5. a 6. třídy:

1. Veronika Elsnerová, Hluk – U Dunaja šaty prala
2. Lucie Bachanová, Ostrožská Lhota – Napas sa ně napas
3. Anna Linhartová, Uherský Ostroh – Aj ty svatý Antonínku

7. a 9. třídy

1. Klára Elsnerová, Hluk – Vychodí měsíček nad Javorníček
 2. Tereza Hůsková, Ostrožská nová Ves – Chovali ňa maměnka
- Všechny děti obdržely malou pozornost a z rukou porotců převzaly upomínkové předměty z keramické dílny Romana Švejdy a Renaty Jurákové. Za první místo to byl motiv skřivánka na keramickém obrázku. Druhá místa získala skřivánky na keramickém hrnečku a bronzoví zpěváčci dostali skřivánka v podobě zápichu do květináče.

Text a foto: Ivana Ilíková

Blatničtí vinaři zvou na Putování po búdách

Blatničtí vinaři zvou všechny milovníky dobrého vína na

Putování po blatnických búdách

21. 5. 2011 10:00-22:00

Tato akce není zaměřena výhradně jen na poznání blatnických vinných sklepů a vín v nich, ale i na seznámení se s obcí a její vinařskou atmosférou.

Cena vstupenky ve výši 600 Kč zahrnuje degustace vína po búdách, odběr vína v hodnotě 200 Kč, skleničku, taštičku, mapu a doprovodný program. (lef)

V Louce hráli ochotníci ze Slovenska

V průběhu bohaté plesové sezony se v Louce našla jediná volná sobota, kterou vyplnil Divadelný súbor slovenských diev a mladencov Konvalinky z Považan. Soubor vedený režisérem panem Gúčíkem tvoří studenti z okolí Piešťan, kde v tamním gymnáziu navštěvují. Na Slovácku se představili s hrou československého dramatika Ferka Urbánka Kamenný chodníček. Mladí herci hráli hodnověrně a s procí-

těním. Diváci je odměňovali časovým potleskem. Ochotníci získávají peníze na činnost hlavně od sponzorů. Výtěžek ze svých vystoupení totiž obyčejně věnují charitě. Na tyto účely již věnovali pět set eur. Přispěli například na kostely i onkologii. Zdarma vystoupili před dětským publikem v Dětském domově v Zlatovci-ach a jednou hráli i odsouzeným přímo ve věznici v Ilavě.

Se slovenskými ochotníky se vyfotila starostka Louky Anna Vašicová

Text a foto: František Gajovský

Jak se čte v Louce

Každý čtvrtek si mohou čtenáři v Louce přijít pro novou knihu do knihovny v kulturním zařízení. Původně byla knihovna v malé místnosti bývalého obchůdku.

V knižním fondu, který dnes čítá na 4 430 svazků a je každoročně z prostředků obecního úřadu rozšiřován o padesát až sto titulů, si mohou vybrat dospělí i děti a mládež. Pětinu čtenářů tvoří mladí lidé ve věku do patnácti let. V nabídce je jak krásná, tak i naučná literatura. Kromě toho jsou další svazky půjčovány z Městské knihovny Hodonín. Podle sdělení knihovníka Emila Zalešáka si vloni čtenáři vypůjčili na 1 500 knih.

O čtení je v Louce zájem

Text a foto: František Gajovský

Když se raduje otec se synem...

Vidět se radovat otce se synem? Přiznám se, že to tak často nevidám. Vlastně si ani nepamatuji, kdy jsem něco takového viděl. Přece jen, všichni dobře víme, chlapi své emoce zase tak často najevo nedávají. O to více jsem byl nadšený, když jsem viděl ohromnou radost těchto dvou mužů na fotce. Je to otec a syn Jurčekovi, chlapi z Uherského Ostrohu, kteří měli tak obrovskou radost, že v očích jim svítily veliké slzy.

Kdeže se jejich radost vlastně vzala? Na kulečnickém stole. Kde? Vždyť píšu, na kulečnickovém stole. Jiří Jurčeka, tedy otec, hraje velmi rád a slušně kulečnick. Hraje ho už mnoho let, poslední roky se účastní také turnaje Hráčské kulečnickové asociace v Uherském Ostrohu. Tato asociace už po sedmnácté pořádala turnaj v kulečnicku, kdy dvacet pět hráčů bojovalo přes zimu mezi sebou. Ti nejlepší postoupili do finále, které se uskutečnilo v únoru v Hostinci „Pod Lipami“ v Uherském Ostrohu. Tedy, budme přesní, v Kvačicích. Místní jsou na to cit-

liví. Nejlepší čtyři hráči bojovali v parádní atmosféře, aniž někdo předpokládal, že by zvítězil pan Jurčeka. Favoritem byl Jiří Haláč, který už zvítězil několikrát, navíc držel triumf z posledních dvou ročníků. Ovšem nastalo překvapení, tento hráč se do samotného finále neprobojoval, sešel se tam právě Jiří Jurčeka s Ludvíkem Vítkem, mužem, který by určitě nemohl bez kulečnicku žít a který je také prezidentem ostrožského kulečnicku. I v tomto utkání byl spíše favoritem pan Vítek, který měl na kontě rovněž vítězství v turnaji.

Zcela zaplněná hospoda ale nakonec v bouřlivé atmosféře vyvolávala jméno Jiřího Jurčeka. Když naposledy zahrál tágem, začal skákat do výšky a v náručí měl právě svého syna. Objímali se a gratulovali si a do toho všeho chodily dámy mladší i starší a panu Jurčekovi dávaly na čelo i pusy velké polibky. Když jsem se pak pana Jurčeka ptal, kdy byl naposledy tak šťastný, vzpomněl právě svého syna. „Když dal při

foťbale před patnácti lety svůj první gól,“ smál se.

Potom už následovaly jenom oslavy a „frťany“, jejichž počet si neodhaduji ani tipovat. Hleděl jsem na celé to dění, obdivoval jsem všechny ty chlapy, jak si

organizoval a na co dohlížel, probíhalo přesně tak, jak mělo – a možná ještě lépe, než třeba očekával. Odcházel jsem uprostřed tohoto veselí pryč a v duchu oslavoval všechny hospody, ve kterých to žije, všechny muže,

Otec a syn Jurčekovi se radují z vítězství v kulečnickém turnaji

dokážou v té chvíli užívat života, a s úctou se díval na pana Vítku, na kterém nebylo patrné ani nejmenší zklamání z toho, že velké finále prohrál. Naopak, zdálo se mi, že je šťastný stejně jako vítěz, protože všechno to, co chystal,

kteří mají rádi kulečnick a „frťany“, a všechny hostinské, kteří svým štamgastům dokáží pomoci vytvořit takovou atmosféru, jakou jsem zažil v této kvačické hospodě pana Zdráhala.

Text a foto: Radek Bartoniček

Nejstarší hasič oslavil devadesátku

Devatenáctého února se dožil devadesátých narozenin dlouholetý a nejstarší člen Hasičského sboru v Ostrožské Nové Vsi Matěj Jurásek. Únorový jubilant přitom neměl vůbec snadný start do života. Už ve čtyřech letech mu zemřel tatínek a vychovávala ho proto pouze maminka. Chlapská ruka v rodině chyběla, a tak jako odrostlý školák sám oral na poli, aby pomohl mamince s hospodařením. Mnohem později vstoupil do jednotného zemědělského družstva, ve kterém pracoval až do důchodu.

Do hasičského sboru vstoupil v pětapadesátém roce. Ihned začal aktivně pracovat a zapojoval se na úseku preventivních prohlídek. Při jedné z kontrol

komínů dokonce uhasil začínající požár. Pravidelně se zúčastňoval nácíků i soutěží. V šestapadesátém roce byl spolu s ostatními hasiči z Ostrožské Nové Vsi povolán k pomoci při velké povodni v Hroznové Lhotě. Spoustu zásahů má na svém kontě také v Ostrožské Nové Vsi. V paměti mu zůstal hluboce uchován jeden z větších požárů v Chylicích, kdy shořel dům pana Vítku i s velkým množstvím obilí. Hasičské aktivity byly ale mnohem bohatší. Mimo jiné například také hráli diva-

dlo. Samozřejmostí byla účast na brigádách pořádaných sborem. Hasiči například společnými silami opravili zbrojnic, která v minulosti byla v dnešní prodejně Hanka. V té době byl také objeven sklep pod zbrojnicí, který sbor zrekonstruoval a dnes jej používá veřejnost.

Devadesátiletý jubilant rád vzpomíná na pořádání hasičských plesů. Ve své době mívaly obrovskou návštěvnost. S přibývajícím věkem se Matěj Jurásek zúčastňoval

schůzí sboru, kde byl vždy vítán pro svou dobrosrdečnou povahu s neustálým úsměvem na tváři. Je obdivuhodné sledovat jeho vyprávění a vzpomínání na uplynulá léta. Přestože neslyší, komunikuje s lidmi prostřednictvím psaní na kousky papíru. Na druhou stranu ale čte bez brýlí, což je v jeho letech téměř neuvěřitelné.

Milý pane Matěji, děkujeme Vám za celoživotní práci pro Hasičský sbor v Ostrožské Nové Vsi. Ke kulatému životnímu jubileu pak přejeme hodně zdraví, štěstí, a abyste byl mezi námi ještě co nejdéle.

Za všechny hasiče starosta SDH Ostrožská Nová Ves

František Botek

Za Hluk hrají talentovaní fotbalisté z Barmy

„Jsou to nadějní kluci, doufám, že se neodstěhují,“ říká trenér

Žáci Spartaku Hluk hráli na svém hřišti poslední podzimní utkání. Po ranním mrazíku ještě hřiště pokrývala lehká jinovatka, ale kousek od kabin už voněla z kotliny zabijačka. Podzimní sezona pomalu končí a v plánu je malé posezení s rodiči mladých fotbalistů. „Pojďte si vzít, pojdte si sednout,“ pobízel trenér Antonín Kočí rodinu z asijské Barmy, která přišla v sobotním dopoledni na hlucký stadion. Hlava rodiny Kep Hnin Nguntual, jeho žena a jejich dcera přišli už během zápasu. Přišli se podívat na své dva syny, kteří hrají za Hluk fotbal.

Rodina z Barmy se do Hluku dostala na podzim v roce 2009. Měli za sebou pár měsíců pobytu v uprchlickém azylovém středisku v České Lípě. Při jejich vítání tehdejší místostarosta a trenér fotbalových žáků Antonín Kočí netušil, že do jeho mužstva přibudou za

pár dnů dvě nové posily. Bratři Tum Thang a Van David z Barmy se v Hluku fotbalově aklimatizovali téměř okamžitě.

„S balonem kopali skoro pořád u baráku a jejich spolužáci ze školy nám hlásili, že i v tělocviku jsou velice šikovní. Učitelé nám je doporučovali, ať je vyzkoušíme na tréninku. Tušili jsme, že budou dobří. Přišli na trénink a od té doby jedou,“ popisuje Antonín Kočí první kontakty barských bratrů s hluckým fotbalem a dodává: „Fotbal začali hrát vlastně okamžitě, jak přišli. Mladší David měl vyřízenou registračku za pár dnů, u staršího Thanga to trvalo trochu déle,“ povídá kouč. Z jedné věci má přece jenom trenér hluckých žáků obavy. „Já doufám, že se neodstěhují někde jinde a zůstanou nám tady. Jsou to naši hráči, postupně se počítá s tím, že by měli přejít do dorostu. Jsou to opravdu na-

dějní kluci.“

Text a foto: Stanislav Dufka

Novovešťan hrál na světovém šampionátu v Číně

Antonín Vlk byl před více než padesáti lety u vzniku stolního tenisu v Ostrožské Nové Vsi a patří k legendám tohoto sportu v našem regionu. Je to neuvěřitelné a obdivuhodné, s jakou vitalitou se i po své sedmdesátce prezentuje.

Mimo trénování žákovského mužstva ještě závodně hraje za Ostrožskou Novou Ves na okresní úrovni a s tenisem cestuje po celém světě. Pravidelně se zúčastňuje evropských a světových šam-

pionátů. Na sklonku uplynulého roku odletěl na mistrovství světa do daleké Číny a může se pochlubit zážitky z této země. Podrobněji jsme o jeho lásce a životním „koní“ psali ve čtrnáctém čísle časopisu.

Vloni tento skvělý veterán oslavil sedmdesátku. Na Mistrovství světa seniorů ve stolním tenisu v čínském Hothotu pak skončil na 33.–64. místě. „Z Česka a Slovenska nás letělo zhruba osmdesát.

ostudu neudělal. „Sedmkrát jsem vyhrál a dvakrát prohrál. Vyhrál jsem skupinu, kde jsem měl Číňana, Japonce a Němce. Ve vyřazovacích bojích jsem potom vypadl s jedním Švédem a skončil v první třetině všech hráčů,“ říká o svých zápasech. Pořadatelé účastníkům klání připravili také mimosportovní program. Navštívili Čínskou zeď, hlavní město Peking a továrnu na výrobu hedvábí.

Celou organizaci mistrovství si Antonín Vlk jenom chválil. „Za celý pobyt jsme neměli žádný problém, ale všiml jsem si, že ve všech městech je na ulicích hodně vojáků a policajtů.“

A plány Antonína Vlka do letošního roku? „V Liberci bude mistrovství Evropy seniorů, a tam rozhodně nesmím chybět,“ říká čilý veterán.

Text a foto: Stanislav Dufka

Celý náš pobyt trval deset dnů. Mistrovství se konalo severně od Pekingu, v Hothotu, což je město, které má dva a půl milionu obyvatel. Já jsem soutěžil v kategorii sedmdesát až sedmdesát čtyři let,“ vzpomíná na cestu na šampionát Antonín Vlk.

Do kategorie, kterou hrál novoveský tenista, se přihlásilo sto osmdesát hráčů. Reprezentant z Ostrožské Nové Vsi naší republiky rozhodně

Mimořádný úspěch mažoretek z Hluku

V říjnu loňského roku si mažoretky z Hluku dovezly ze Švýcarska titul vicemistra Evropy ze soutěže s hůlkou. Po návratu domů začaly ještě tvrději trénovat.

„Dřely jsme třikrát týdně na soutěž pompons, což je taneční disciplína s třásněmi,“ prozradila jejich vedoucí Petra Prajzová. A snaha se vyplatila. Poslední lednovou neděli ve finále České republiky holky vybojovaly zlato a s ním také postup na Mistrovství Evropy v twirlingu.

To se letos poprvé uskuteční v České republice. Bojovat se bude v aréně v Karlových Varech od 22. do 24. dubna. „Máme samozřejmě velikou radost, protože se v Nymburku sešla obrovská konkurence. Dvacetičlenná skupina našich děvčat soutěžila s dvanácti dalšími skupinami,“ připomněla Petra Prajzová. Reprezentantkám z Hluku právem patří velká gratulace a přání nejlepšího výsledku na mistrovství Evropy.

(leř)

Hlucké mažoretky se z mistrovství České republiky vrátily s pohárem za vítězství

Foto: Štěpán Mitáček

Fotbalová příprava: Nejlepší jsou Veličané!

Zatím neúspěšnější podzimní část sezony v historii klubu zažila fotbalová příprava Velké nad Veličkou

Bez jediné ztráty bodu vede tabulku své soutěže na hodonínském okrese a drtí jedno mužstvo za druhým. Nejmladší fotbalisté Velké nastříleli svým soupeřům v jedenácti zápasech rekordních 107 gólů. Největší radost dělá trenérům zájem kluků o fotbal. „Máme v mužstvu kolem dvanácti hráčů ve věku od sedmi do desíti let. Kluci chodí po-

ctivě na tréninky a na nezájem o fotbal si rozhodně nemůžeme stěžovat. Velká podpora je i ze strany rodičů. Na zápasy jezdíme auty s rodiči, což nám v této blbě finanční době hodně pomáhá. Z rodičů nikdy nechybí hlavně pan Štefánek a pan Prášek, za což jim patří velký dík,“ chválí spolupráci rodičů s klubem jeden z trenérů Petr Kohůt mladší. Kouč nejmladších fotbalistů na Hornácku prožívá se svými

svěřenci parádní období a věří, že zájem o fotbal ve Velké bude i v budoucnu. „Zatím jsem spokojený se vším, jak se hrou, tak s přístupem všech kluků. Doufám, že budeme podávat minimálně stejně dobré výkony jako na podzim i v dalších sezonách,“ přeje si Petr Kohůt.

Text a foto: Stanislav Dufka

Příprava FC Velká nad Veličkou

Horní řada zleva: trenér: Petr Kohůt mladší, Martin Matyáš, Ondřej Prášek, Kamil Krábek, Matěj Prachář, asistenti trenéra, Petr Štefánek Petr a Miroslav Prášek.

Dolní řada zleva: Adam Janás, Lukáš Maňák, Michal Kohůt, Matěj Štipčák, Petr Štefánek.

INZERUJTE V ČASOPISE KRAJEM SVATÉHO ANTONÍNKA

Časopis vychází v roce 2011 v těchto měsících: leden, březen, květen, červenec, září, listopad.
Uzávěrka inzerce je 14 dní před termínem vydání.

A Inzerce - CELÁ STRANA
185 x 262 mm

B Inzerce - PŮLSTRANA
185 x 130 mm

C Inzerce
ČTVRTSTRANA
91 x 130 mm

E Inzerce
PŮLSTRANA
91 x 162 mm

D Inzerce - ČTVRTSTRANA
185 x 63 mm

F Inzerce
ČTVRTSTRANA
91 x 63 mm

Cena inzerce vč. DPH		
Formát	podnikatelé	občané
A	5.000 Kč	2.500 Kč
B	2.500 Kč	1.250 Kč
C	1.250 Kč	625 Kč
D	1.250 Kč	625 Kč
E	2.500 Kč	1.250 Kč
F	625 Kč	313 Kč
jiný rozměr 1cm ²	10,50 Kč	5 Kč
Řádková inzerce	120 Kč	60 Kč

Cena za grafické zpracování inzerátu

Formát A	800,- Kč	Formát C	300,- Kč	Formát E	500,- Kč
Formát B	600,- Kč	Formát D	300,- Kč	Formát F	250,- Kč

Ceny jsou uvedeny bez DPH. V základní ceně je zahrnuta grafická úprava inzerátu z Vámi zaslaných textů a fotografií. Náročnější úprava dle hodinové sazby.
Cena může být upravována dle náročnosti na zpracování.

Podklady k zpracování inzerce zasílejte na joker@joker-uh.cz, info: 572 55 11 55

Inzeráty v tiskové kvalitě zasílejte ve formátu PDF, TIFF, JPG (barevnost CMYK, 300 DPI) na mailovou adresu: mikroregion@ostrozsko.cz

SLEVY za opakovanou inzerci			
POČET OPAKOVÁNÍ / SLEVA	2x	3x	4x a více
	5%	10%	15%

SPECIALIZOVANÁ PRODEJNA **Nábytek**
 www.hubertus-nabytek.cz NA ZDRAVÉ SPANÍ
 www.hyak-nabytek.cz NA RYNKU 1493, KUNOVICE
 TEL.: 572 501 602

AKCE

na kvalitní ortopedickou matraci
sleva 23%

Při koupi kompletu postel + matrace
 + rošt sleva na postel 50%

Mimořádné cenové zvýhodnění
bukových postelí

BUKOVÉ POSTELE od 7 900,-

největší výběr ortopedických - zdravotních matrací - příkrývek - polštářů - roštů - postelí

NÁBYTEK Z MATERIÁLŮ: BOROVICE, SMRK, BUK, DUB, LAMINO A.J.

PerDormire il materasso

Manažer hokeje hodnotí sezonu pozitivně

Když se třetí únorovou neděli hrálo čtvrté semifinále play-off krajské hokejové ligy, přišlo své mužstvo na ostrožský zimák povzbudit více než šest stovek natěšených fanoušků. Čekali, že domácí potvrdí jednu výhru z kroměřížského ledu a získají tak třetí a rozhodující vítězství. Už po první třetině, kterou Ostrožané prohráli rozdílem tří branek, bylo zřejmé, že o postupujícím rozhodne až pátý zápas na ledě Kroměříže. Tam se odehrálo nevídané drama a Ostrožané si překvapivě vybojovali postup až po samostatných nájezdech. Ve finále krajské ligy se tak postaví ambicióznímu Brumovu.

Generální manažer a první muž ostrožského hokeje Bronislav Zápařka ale nechtěl stavět hodnocení sezony na jednom, nebo na dvou vydařených, nebo nevydařených utkáních.

„Hrajeme letos absolutně vyrovnané zápasy se všemi mužstvy. Kroměříž skončila po základní části na čtvrtém místě, vlastně nejlépe ze všech mužstev celého našeho kraje. Do konce soutěže nás ještě čeká několik zápasů, ale já si myslím, že tento ročník musíme hodnotit jenom pozitivně. Získali jsme v základní části největší počet bodů za několik posledních let. V soutěži sice bylo víc klubů a my jsme odehráli rozdílný počet utkání, ale i tak jsme udělali za končící sezonou výraznější a výkonnostní pokrok,“ připomněl Zápařka.

Úroveň soutěže se podle něj každým rokem zlepšuje. Do absolutní špičky čtyř nejlepších klubů Ostrožané zatím ještě nepatří, ale zápasy

proti těmto soupeřům byly vyrovnané. „Spoustu utkání jsme prohráli jenom těsně. Několikrát to bylo o štěstí a drobných chybičkách. Na druhou stranu tvrdím, že člověk nemůže být nikdy spokojený,“ zakončil krátké hodnocení sezony Bronislav Zápařka. (Pátý a rozhodující zápas mezi Uherským Ostrohem a Kroměříží skončil až po uzavěření našeho časopisu).

Text a foto: Stanislav Dufka

Fanoušci Slovácka obsadili hluckou halu

„V takové atmosféře kluci ještě nehráli,“ přiznal trenér

Mohutné povzbuzování z více než dvou stovek hrdel. Děkovačky po zápasech, vyvolávání hesel, modrobílé vlajky v hledišti a do toho všeho rachot bubnů. Taková skvělá atmosféra panovala na turnaji přípravě v Hluku.

Fotbalový turnaj mladých fotbalistů v Hluku měl přitom patřit mezi takové „obyčejné“, kterých se v zimním období koná spousta. Dlouhá zimní pauza byla ovšem příliš dlouhá i pro fanoušky Slovácka, kteří se rozhodli, že mladé fotbalové naděje přijedou do Hluku povzbudit.

Právě hluckou sportovní halu si totiž vybrali fanoušci Slovácka první únorový víkend pro nacvičování a nahrávání svých chorálů a zároveň povzbuzování dvou týmů Slovácka. Odhadem více

než dvě stovky fanoušků Slovácka tak vytvořilo mladým fotbalistům atmosféru, kterou ještě nezažili. „Zahrát si v takové atmosféře se klukům poštěstí jen málokdy. U těchto malých dětí je to možná poprvé a naposled v životě, kdy hrály před podobnou kulisou. Je to opravdu zážitek, na který se nezapomíná. Kluci se vydali ze všech sil. Na doraz bojovali i ti, kteří si jinak trošku uleví. Mně nezbývá než fan klubu a všem fanouškům, kteří nás přijeli podpořit, poděkovat,“ vysekl poklonou organizátorům trenér přípravy Slovácka Michal Beran. „Bylo to daleko lepší, než když hrajeme před prázdnou halou. Byl to fakt super zážitek. Mohli by přijet častěji,“ vyslovil přání více mladých fotbalistů Hynek Tomašík ze Sušic.

Text a foto: Stanislav Dufka

Železářství domácí potřeby

www.libros.cz

Nabízíme široký sortiment
zahradního nářadí,
potřeby pro dům, hobby a řemeslo,
sortiment pro kutily i stavebníky,
spojovací materiál, ruční nářadí, kování,
sporáky, žebříky,
kuchyňské a domácí potřeby.

Otevírací doba
pondělí - pátek: 7,00 hod - 17,00 hod.

prodejna ŽELEZÁŘSTVÍ
LIBROS * Veselská 724 * Uherský Ostroh
v areálu velkoobchodu Ptáček
(bývalá prodejna Mikeš). Tel.: 572 591 201

Těšíme se na Vaši návštěvu.

**JARO UŽ KLEPE NA DVERĚ
U NÁS SI VYBERETE**

Zpravodaj Místní akční skupiny

Hornácko a Ostrožsko

Představujeme další podpořené projekty .

Připravujeme vyhlášení další výzvy .

Propagace regionů .

Folklorní fond MAS .

Volba členů MAS .

Členové Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko.

Spolupráce na území MAS Hornácko a Ostrožsko se přirozeně rozvíjí

MAS je občanským sdružením, které vzniklo v roce 2005 za účelem rozvoje spolupráce mezi veřejnou správou, podnikateli a neziskovými organizacemi na území Hornácka a Ostrožska. Iniciátorem pro vznik takového partnerství byl Mikroregion Ostrožsko a Hornácko. Připojili se i podnikatelé a neziskové organizace. **Za pět let činnosti jsme dokázali, že spolupracovat na venkově přináší své ovoce.** Od roku 2008 realizujeme SPL Leader „Návrat ke kořenům lidové kultury služeb a řemesel“ a v minulém roce jsme nastartovali realizaci dalších projektů v oblasti vzdělávání, cestovního ruchu a přírodního dědictví. Jsme rádi, že jsme koncem roku obdrželi 12 nových přihlášek jak od podnikatelů, tak od neziskových organizací, které by rády přispěly svou činností k dalšímu rozvoji našich regionů.

Koncem ledna se konalo jednání Valné hromady MAS Hornácko a Ostrožsko, která oficiálně přijala nové členy a zvolila na další tříleté období do rozhodujících orgánů nové zástupce.

Dovolte nám, abychom vás s nimi stručně seznámili.

V čele organizace MAS stojí předseda a místopředseda.

Staronovým **předsedou organizace byl zvolen Mgr. Vlastimil Vaněk.** V organizaci zastupuje neziskový subjekt Ostrožské včelaře. **Druhým lídrem naší organizace je místopředseda MAS Ing. Jiří Prášek.** V organizaci zastupuje podnikatele ze zemědělské oblasti.

Nově přijatými organizacemi jsou:

1. Matice svatoantonínská, o. s., Marie Špirudová, statutární zástupce
2. Český svaz včelařů, základní organizace O. N. Ves, František Nešpor, pověřený zástupce
3. Centrum otevřená škola, příspěvková organizace, Eva Zajícová, statutární zástupce
4. Sportovně střelecký klub Uherský Ostroh, Ing. Radek Zajíček, statutární zástupce
5. Haštera, o. s., Ivan Klauda, pověřený zástupce
6. Sport Hluk, příspěvková organizace, Karel Bojko, ředitel
7. Mužský pěvecký sbor Boršičané, o. s., Vít Hrabal, jednatel
8. Koštýř, o. s., Ing. Libor Zlomek, statutární zástupce
9. Český svaz včelařů, základní organizace Uherský Ostroh, Mgr. Vlastimil Vaněk, pověřený zástupce
10. Tiling c. z., Lenka Buráňová, jednatelka společnosti
11. Fotbalový klub, O. N. Ves, Antonín Kalný, pověřený zástupce
12. Radek Komárek – hostinská činnost, Radek Komárek, statutární zástupce

Výkonným orgánem MAS je Programový výbor, který má na starosti veškerou činnost organizace a tvoří jej 6 členů:

1. Ing. Jiří Prášek - podnikatel z Hornácka
2. Antonín Jelének – zástupce mikroregionu Ostrožsko
3. Anna Vašicová – zástupkyně mikroregionu Hornácko

4. Karel Bojko – ředitel TJ Spartak Hluk – nezisková organizace
5. Ing. Libor Zlomek – jednatel Občanského sdružení Koštýř – nezisková organizace
6. Alena Vyskočilová – vinařka z Blatnice pod Svatým Antonínkem

Rozhodujícím orgánem MAS je Výběrová komise, která hodnotí předložené projekty žadatelů podle předem stanovených preferenčních kritérií a má 6 členů:

1. Mgr. Vlastimil Vaněk – zástupce za včelaře Uh. Ostroh – neziskový sektor
2. Ing. Jiří Prášek – zástupce za mikroregion Hornácko
3. Jarmila Hrušková – zástupkyně za mikroregion Ostrožsko
4. Milan Švrček – podnikatel ze Suchova – zemědělská činnost
5. František Křivák – podnikatel – činnost v oblasti cestovního ruchu
6. Vladimír Švihel – zástupce za Obchodní hospodářskou komisi – neziskový sektor

Kontrolním orgánem MAS je Monitorovací výbor, který kontroluje činnost organizace, monitoruje realizaci SPL a realizaci a udržitelnost podpořených projektů. Má 3 členy:

1. Ing. Barbora Galliová – projektová manažerka MAS
2. Stanislav Tureček – zástupce za mikroregion Ostrožsko
3. Antonín Okénka – zástupce za mikroregion Hornácko

Další informace o rozpočtu hospodaření na rok 2011, projektech spolupráce a zaměstnancích organizace získáte na našich webových stránkách www.leader.ostrozsko.cz.

Pokud budete chtít přispět svou činností k rozvoji spolupráce i vy, stačí vyplnit přihlášku a zaslat ji na adresu naší organizace.

Na spolupráci se těší

Jana Bujáková
Manažerka MAS

Kam putoval finanční příspěvek Folklorního fondu MAS v loňském roce

Folklorní fond MAS Hornácko a Ostrožsko v loňském roce 2010 podpořil celkem 20 akcí ve výši 125 tisíc korun. Bohužel 3 akce nebyly uskutečněny: U nás na žních, Řezbářské sympozium ve Vápenkách a Sáhare (dokumentární publikace). Finance ze všech tří akcí budou použity do 4. výzvy, kterou plánujeme opět na měsíc březen 2011.

V březnu 2011 bude další příležitost pro soubory i jednotlivce zažádat o dotace na kulturní akce z Folklorního fondu MAS Hornácko a Ostrožsko.

Požádali jsme organizátory o krátké postřehy z průběhu akcí. Někteří zaslali velmi barvitě povídaní o svých akcích s popsáním i těch nejmenších detailů, které dělaly akci unikátní. Až nás mrzí, že z důvodu kapacity časopisu jsme byli nuceni komentáře zkrátit. Původní celé verze naleznete na stránkách www.leader.ostrozko.cz v sekci Folklorní fond – Podpořené projekty. A nezapomeňte na webových stránkách navštívit i fotogalerii, kde je více než 100 fotek z akcí.

Ing. Barbora Galliová, Foto: Archiv organizátorů, Štěpán Mitáček

SUCHOV: Cestami Suchovských republikánů

Mgr. Olga Floriánová: „Akce byla velkolepá, provázela ji úžasná atmosféra. Smyslem bylo připomenout touto formou působení a význam Suchovské republiky pro Hornácko, a nejen pro něj. Účastníci akce se sešli ráno u suchovské školy, k naší velké radosti přijeli i potomci republikánů. Po úvodním slovu se účastníci vydali na cestu přes suchovský Háj do Velké nad Veličkou, kam nejčastěji kroky republikánů vedly. Celou cestou krásnou bělokarpatskou přírodou s nádhernými výhledy do krajiny se zpívalo, v přestávkách i tančilo, pilo, svačilo a všem bylo velmi dobře. Nevadil ani drobný déšť, jenž pochoduji zastihl těsně u Velké nad Veličkou. Poděkování patří MAS Ostrožsko-Hornácko, bez jejíž pomoci, by se nám akce podařilo stěží zrealizovat. Další dík je určen všem aktérům, kteří se na akci podíleli i samotným účastníkům. Nakonec je potřeba poděkovat i spoluorganizátoru, bratru, „buáznovi“ Tondovi Vrbovi, který je nadšený pro každou „bláznivinu.“

BORŠICE U BLATNICE: Boršická svajba

Mgr. Vlastimil Ondra, Vít Hrabal: „Proč jsme se pořad Boršická svadba rozhodli udělat tak, že jsme dali dohromady obyvatele Boršic u Blatnice?

Máme pocit, že i tady u nás na moravsko-slovenském pomezí má lidová kultura, ač se to z dále nezdá, na mále. Největší problém vidíme v tom, že došlo a dochází k mnohému přerušení předávání lidové kultury v rodinách. Mladí lidé, ale ani dnešní čtyřicátníci či padesátníci, netuší, proč by měli udržovat zvyky, které jim už nic neříkají.

V podstatě nám více než o samotný pořad Boršická svadba šlo o to několikaměsíční scházení se, poznávání se v obci napříč generacemi a především o to pronikání k pochopení smyslu svatebních obřadů, jejichž význam se z našich životů pomalu vytratil.“

BLATNIČKA: „U muziky su já chlap...“

Markéta Pančíková Moštková: „Není na světě člověk ten, co by se zavděčil lidem všem... Přesto věřím, že se kulturní program, který jsme s dětmi připravili, většinou ze stovky návštěvníků líbil, že se také příjemně pobavili na taneční zábavě s CM Vinar a DH Blatnička. V programu „U muziky su já chlap...“ vystoupil kromě Jasenky také soubor Old Stars Hradištan, dívčí soubor Oskoruše z Uherského Ostrohu, sóloví verbíři Josef Dobřecký a Petr Moštěk, DH Blatnička a CM Vinár. Chtěli bychom v přípravě obdobných akcí pokračovat, snad se nám do příštího folklorního pořadu podaří pozvat zajímavé hosty z okolí, ať jsou to folklorní soubory, či sólisté.“

BLATNICE POD SV. ANT.: Ej to sú hody hodečky

Nováková K.: „Na letošních dětských Hodkách v Blatnici pod Svatým Antonínkem si dalo dostaveníčko 5 souborů: Nivnička, Spineček - Vnorovy, Merínek - Kunovice, Dolněmčánek a Vavřínek z Blatnice pod Sv. Ant. Akce se velmi vydařila, panovala výborná nálada a atmosféra. Každý ze souborů se prezentoval tím nejlepším. Krása a radost dýchala z každé lidové písničky, vždyť přece dobrá písnička je jako květina – potěší vždy a každého.“

Letošní ročník dětských hodek byl o to zajímavější, protože byl spojen s oslavou pětiletého výročí založení dětského folklorního souboru „Vavřínek“.

A co popřát souboru do dalších let? Hodně úspěchů, pohybových a pěveckých dovedností, tvořivého ducha vedoucím a všeho, co dokáže prodloužit život mizícím tradicím v dnešním uspěchaném moderním světě. Tak ať hvězdička na folklorním nebi svítí co nejjasněji!“

HLUK: Vinobraní

Jan Hájek, Otakar Konečný: „Mužský pěvecký sbor společně se souborem Dolňácko pořádaly na tvrzi výbornou akci – ukázkou tradičního vinobraní. Počátek této tradice se datuje do první poloviny 19. století. Dříve se akce prováděla přímo ve vinohradě za přítomnosti obecního výboru, cimbálové muziky a obyvatel vesnice. Mužský sbor tyto tradice scelil a upravil pro současné předvádění v sále v podobě veselých scének. Režie scének se ujal Ladislav Soviš – „Zarážání hory“. Pro zpestření si připravili scénky i senioři: „Škodná v revíru“ (od Fanoša Mikuleckého) a „Kradení hroznů“. Po hudební stránce akci oživila CM Lintava.“

UHERSKÝ OSTROH: Galuškovo Slovácko 8

Věra Hendrychová: „Osmý ročník „Galuškovo Slovácko“ byl velmi náročný. Vždyť v rámci

programu vystoupilo na 160 účinkujících. Každý ročník Galuškovy Slovácka má trochu jiné zaměření. Letos se přímo nabízelo spojení tří výročí spadajících do letních měsíců – 100. výročí katastrofální povodně postihnuvší obec Předměstí Uh. Ostrohu /a následně „lidová slavnost“ konaná u příležitosti otevření nové čtvrti Na Láně/; 80. výročí odhalení „Památníku odboje“ věnovanému padlým legionářům /poslední dílo sochaře Franty Úprky/, k němuž se vztahovaly dvoudenní „národopisné slavnosti“, a 75. výročí úmrtí kněždubského rodáka, malíře Antoše Frolky. Osobnost Antoše Frolky se pak stala pojátkem celého více jak tříhodinového programu.“

OSTROŽSKÁ LHOTA: Kateřinská beseda (Beseda u cimbálu)

Petr Radoch: „Na Besedě u cimbálu jsme si připomněli 25. výročí od vzniku Háječku a 20 let od zformování první cimbálové muziky u nás v Ostrožské Lhotě. Program proběhl v pohodě, v úvodu se představily děti z Kameňáček za doprovodu CM Višňa, zahrála původní místní cimbálová muzika a na závěr zatančil soubor Háječek. Mladí Burčáci vytvořili velice příjemnou náladu po celý večer. Tančilo se a zpívalo až do pozdních hodin.“

OSTROŽSKÁ LHOTA: Vánoční zpívání

Petr Radoch: „V sobotu 25. prosince 2010 se uskutečnila v kostele sv. Jakuba s názvem Vánoční zpívání na Boží narození. V programu,

který sestavila cimbálová muzika Višňa z Ostrožské Lhoty, se představily s divadelní scénkou o narození Ježíška místní děti pod vedením p. Vladimíry Radochové, koledy sborově i sólově zazpívaly děti z dětského souboru Kameňáček, Děvčice z Háječku a Mužský pěvecký sbor z Ostrožské Lhoty. V průběhu celého programu koncertovala a doprovázela zpěváky cimbálová muzika Višňa. Spokojení diváci odměnili účinkující zaslouženým potleskem.“

OSTROŽSKÁ NOVÁ VES: Zpívání pod májů

Mgr. Anna Řezáčová: „Hody začaly už ve čtvrtek vernisáží výstavy obrazů Jendy Botka a křtem kalendáře na rok 2011. Pátek byl ve znamení předhodoové zábavy se skupinou Artemis. V sobotu hrála Straňanka. Chasa postavila nádhernou májku, přičemž se hojně zpívalo a tančilo. Na orlovně se zpívalo pod májů: nová generace mladých dětských zpěváků z Ostrožské Nové Vsi, Oskoruše z Uherského Ostrohu, další hosté z Blatničky a Ostrožské Lhoty. Program zakončily domácí soubory Denica a Krasavci. Večer hrála Straňanka ve sportovní hale. Na orlovně poslouchali milovníci lidové hudby cimbálovou muziku Jaroslava Čecha. Celý večer se skvěle vydařil.“

VELKÁ NAD VELIČKOU: Hodová přehlídka pěveckých souborů

Petr Miškářik: „Zpívání se uskutečnilo za účasti pozvaných sborů: Mužský sbor z Javorníka, mužácký sbor z Dolních Dunajovic, z Vrbice a z Buchlovic. Za domácí - taneční skupina retro Velička, muzika J. Miškeřika, ženský a náš mužský sbor. Vystoupení souborů bylo na vysoké úrovni – jak po stránce kvality zpěvu, tak samotné reprezentace svého regionu. Jak bývá na hodech zvykem, jídla a pití bylo dostatek, takže nikdo nestrádal a utvořila se bezvadná atmosféra, která vydržela až do

konce. Věřím, že se nám podařil další ročník hodového zpívání a rádi bychom v této tradici pokračovali.“

LOUKA: Ten vánoční čas

Anna Vašicová, Josef Lancůch: „Již každoročně v jiných obměnách pořádá mužský pěvecký sbor Louka předvánoční akce. V roce 2010 v této tradici opět pokračoval a společně s paní Hrbáčkovou připravil zajímavé spojení betlémů, krojů, lidových písní a tanců. Akce podpořila lidovou tvořivost i oživila krásu krojů. Na akci vystoupila řada místních i regionálních souborů – pozvání přijal i Pěvecký sbor Stojanovo Gymnázium Velehrad.“

NOVÁ LHOTA: Hornácko, poznej folklor sousedního Ostrožska

Eva Zajícová: „Program navázal na popolední program Sáharské vzpomínání, kdy sáharé (dřevorubci) v reálu předvedli, jak byla těžká práce v lese bez dnešní techniky a vymožeností. Sáhare po náročné práci ještě v sobě našli tolik sil, že na úvod našeho programu zazpívali a promluvili sáharskou hantýrkou, ze které jsme nerozuměli ani slovo. Po takovém pěkném úvodu se v programu představil soubor Háječek, který doprovodila CM Ohnica, zazpívaly děvčice z Háječku, ženský sbor Denica z Ostrožské Nové Vsi se nenechal zahanbit a roby si připravily pásmo o děvčátku od kolébky až po vdavky. Mužský sbor z Hluku reprezentoval zase svoje město. A chlapi ani netušili, jakého mají mezi sebou výborného vypravěče. Pan Ladislav Soviš všem pěkně a v nářečí povyprávěl, jak to v Hluku kdysi chodívalo, jaké se udržovaly zvyky, vzpomněl na začátky hluckého mužského sboru, na hornácké slavnosti, a kdyby nám tak rychle neubíhal čas a v zákulisí nečekali další účinkující, asi bychom všichni seděli jak pěny a poslouchali jeho vyprávění. Mikroregion reprezentovali také zpěváci Jarmila Hudečková ml. a Michal Břinek. Ostrožský kroj předváděla rodina Jančaříková z Uherského Ostrohu.“

JAVORNÍK: V Javornickém širém poli

Jan Hozák: „Devátý ročník folklorní akce v Javorníku přilákal všechny věkové kategorie. Diváci se mohli potěšit ukázkou zapomenutých tanců a připomenout si písně našich předků. Na akci, na fotbalovém hřišti v Javorníku, vystoupili: Mužský sbor z Velké a Javorníka, Mužáci z Lanžhota a Prušánky, Ženský sbor z Javorníka, Tupeské parádnice, Děvčice z Vonice, Děti z Javorníka, KVAS, Suchovjané, CM Linda a Hudecká muzika bratrů Sovišů.“

LIPOV: Historie a současnost hornáckého verbuňku v Lipově („Hojsa, chlupci, hojsa...“)

Ladislav Jagoš: „Folklorní soubor Lipovjan připravil pořad věnovaný 20. výročí vzniku obnovené soutěže o nejlepšího verbíře a 5. výročí zapsání verbuňku na seznam nematného kulturního dědictví UNESCO. Cílem byla kulturní osvěta, zvýšení obecného povědomí o jedinečnosti verbuňku. V pořadu vystoupili: FS Lipovjan, starší taneční páry FS Lipovjan, sólisté: P. Galečka, J. Karásek, P. Jagoš – Pelíšek, verbíři Lipovjanu, dětský soubor Lipovjánky a HCM Petra Galečky.“

HLUK: Činnost seniorů v Hluku

Otakar Konečný: „Původně byl příspěvek určen na vzpomínání 40. výročí úmrtí Fanoše Mikuleckého. Tento program chtěli senioři z Hluku předvést na výměnném pobytu kolegům v Mikulčicích. Ke zklamání všech, Mikulčice nás nepozvali. Náhradním programem měla být cesta do Bojanovic na operetu od Fanoše Mikuleckého „Cesta zarúbaná“. Ni tato akce nevyšla z důvodu nepříznivého počasí. Hledali jsme náhradní řešení. Nakonec se ukázalo, že potřebujeme zkvalitnit naše pravidelné programy vhodným ozvučením. Příspěvek byl tedy určen na pronájem ozvučovací aparatury.“

VELKÁ NAD VELIČKOU: DOŠLI SME K VÁM NA KOLEDU

Tonda Vrba: „Do kulturního domu v centru hornáckého regionu zavítalo vystoupit v sobotním odpoledni 11. prosince na sto padesát účinkujících zastupujících regiony z celé jihovýchodní Moravy, z Uherskohradištska, Uherskobrodsko a Ostrožska. V závěru pořá-

du přišlo překvapení, které mezi folkloristy a diváky sklidilo nečekaně kladný ohlas. Jiří Pšurný, velický starosta, si na klávesový nástroj „zajamoval“ koledy se synem Adamem, doprovázejícím ho na kontrabas. „Aktivně se věnuji swingové muzice od sedmnácti let. Dneska to tady byla vlastně moje premiéra.“ „Krásné odpoledne plné emocí. Výborná atmosféra, která mně už udělala Vánoce. Hornácko je víc jak sopky na Islandu,“ doplnila dojmy z návštěvy Hornácka divačka z Bratislavy Jana Omelková.“

HLUK: Ostrožsko, poznej folklor sousedního Hornácka

Tonda Vrba: „Hluk byl třetím zastavením kulturního projektu, ve kterém Dolňácko poznává folklor sousedního Hornácka a naopak Hornácko poznává Dolňácko. Vrtkavé počasí nakonec dovolilo organizátorům, aby se program uskutečnil v přilehlém parku u tvrze. Více jak tři sta spokojených diváků sledovalo folkloristy zvučných jmen z Hornácka, jako byli zpěváci: jubilant Luboš Holý, Eva Grombířová, Martin Zálesák, Jana Karásková, Hornácká cimbálová muzika Martina Hrbáče, tanečníci ze souboru Lipovjan z Lipova s muzikou Vítka Bučka a další. Určitými předskokany Hornáků byl neméně skvělý domácí ženský sbor Klebetnice. Moderování se ujali svým typickým improvizovaným způsobem recesisti z Velké nad Veličkou Martin Kuchyňka a Tonda Vrba. „Taková hornácká kvalita folkloristů zde ještě nikdy nevystoupila. Byla to skutečně lahůdka,“ pochvaloval si po vystoupení nadšený starosta Hluku Jan Šimčík.“

Dokončené projekty

Milí čtenáři, ani v tomto čísle vám nezapomeneme představit dokončené projekty z opatření IV.1.2. Realizace místní rozvojové strategie. Tentokrát se jedná o 1 projekt z Ostrožska a 1 projekt z Hornácka.

MĚSTO UHERSKÝ OSTROH: Rekonstrukce zvonice na Ostrožském Předměstí

Celé loňské léto probíhaly záchranné práce na zvonici na Ostrožském Předměstí. Poděkování patří hlavní restaurátorce Bc. Markétě Müllerové, DiS., a její spolupracovnici Kristině Rosendorfové. Restaurátorky k obnově sgrafit použily metodu užívání kartonů, kterou využil i Michelangelo Buanarroti při výmalbě Sixtinské kaple. V případě zvonice vycházely z dochovaných fotografií, které zapůjčila paní Věra Hendrychová, místní kronikářka. Kristina Rosendorfová trávila večery po setmění, kdy se ukončily práce venku, nad fotografiemi a dochovanými zbytky sgrafit, které si před počátkem prací podrobně zakreslila na pauzovací papír. Jako grafička dokázala z fotografií vyčistit a následně pečlivě dokreslit všechny chybějící části sgrafit. Před rekonstrukcí chybějících částí omítek návrhy schválila Anna Grossová, zástupce NPÚ v Kroměříži. Celková oprava byla finančně i časově velmi náročná.

Těší nás, že výjimečnost vzhledu zvonice na Ostrožském Předměstí, která je především tvořena díky dekorativním motivům sgrafit od akademického malíře Jana Köhlera, bude uchována i pro další generace v původní podobě.

CELKOVÉ VÝDAJE: 1.134.000 Kč
dotace 765.450 Kč
vlastní zdroje obce 368.550 Kč

Před realizací

Po realizaci

OBEC KUŽELOV: Rekonstrukce infrastruktury místní komunikace

V obci proběhla rekonstrukce místní komunikace v délce 113 bm. Původní záměr byl část komunikace pokrýt novým krytem z ASB a část opravit pouze stávajícími panely. Nakonec byl povrch sjednocen po celé délce novým krytem z ASB. Úsek vypadá esteticky a hlavně jednotný povrch je bezpečnější a snadnější na zimní údržbu. Navíc se dodaly 4 ks kanalizační vpusti místo 1 ks z důvodu vyřešení odtokových poměrů srážkové vody.

Před realizací

Po realizaci

CELKOVÉ VÝDAJE: 1.037.172 Kč
dotace 777.879 Kč
vlastní zdroje obce 259.293 Kč

VE VÍRU TANCE

Předtančení školáků v Lipově bývá každoročně na vysoké úrovni

Foto: Filip Fojtík

Pyžámkový ples se v Boršicích vydařil

Foto: Filip Fojtík

Bezmála dva tisíce lidí přišly na Vinařský ples do Hluku

Na Vinařském plese si na vínu pochutnávaly i ženy

Foto: 2x Lenka Fojtíková

V Nové Lhotě tančí polonézu žáci prvního i druhého stupně

Foto: Marie Malárová

První velká taneční premiéra školáků v Hluku

Foto: Štěpán Mitáček

Společný snímek děcek z Hluku

Foto: Štěpán Mitáček

VE VÍRU TANCE

Dolňácká cimbálová muzika Blatnická Studánečka představila zakládací listiny muziky

Na krojovém plesu v Blatnici zatančila také chasa

Foto: 2x Lenka Fojtíková

Jediný krojový ples na Horňácku byl i letos v Javorníku

Foto: Antonín Vrba

Spoustu legrace připravily ženy na maškarním plesu v Nové Lhotě

Foto: Antonín Vrba

Na Dětský krojový ples v Hluku přišli i ti nejmenší

Foto: Filip Fojtík

Na nádvoří Tvrze v noci při Krojovém plesu přijel v noci i nastrojený kůň

Těsně pod pódiem seděli bývalí králové a za nimi se řadili členové letošní královské družiny

Foto: 2x Lenka Fojtíková